

ΘΥΕΛΛΗΣ

Δεν αρκεί να αγανακτείς με τη φτώχεια, πρέπει να εξεγείρεσαι εναντίον των πλουσίων

Tο... νοικοκύρεμα της χώρας συνεχίζεται με την καταστροφή της κοινωνίας. Το ΠΑΣΟΚ, ως αυθεντικό σοσιαλιστρικό κόρμα, κρατικοποιεί την επιδότηση των πλουσίων και κοινωνικοποιεί τη φτώχεια. Χωματερές κλείνουν ή υπολειτουργούν λόγω της απόλυτης συμβασιούχων, μετοχικά ασφαλιστικά ταμεία καταρρέουν, νοσοκομειακά τμήματα συρρικνώνται ή κλείνουν λόγω έλλειψης προσωπικού, σε σχολεία οι γονείς υποχρεώνονται να πληρώνουν για τη θέρμανση και την επισκευή αιθουσών, μικρές επιχειρήσεις κλείνουν σωρηδόν ενώ παράλληλα κερδοφόρες επιχειρήσεις πραγματοποιούν μαζικές απολύτεις και στη θέση των απολυμένων προσλαμβάνουν άλλους με πολύ μικρότερη αμοιβή για πολύ περισσότερη δουλειά.

Η κρίση και η προσπάθεια εξόδου από αυτήν αποτελούν έδαφος και εργαλείο για τη μεγαλύτερη επίθεση κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, για τη μεγαλύτερη ενίσχυση του ιδιωτικού κεφαλαίου και των τραπέζων. Αυτή είναι η στρατηγική των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, της ΕΕ και του ΔΝΤ, όλα τα υπόλοιπα είναι γκεμπελική προπαγάνδα. Με πρόσχημα την αποτροπή της χρεοκοπίας της χώρας, κυβέρνηση και κεφάλαιο πτωχεύουν την εργασία.

Μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα, αλλά πρέπει να αλλάξουμε και εμείς

Δεν είναι εύκολο να μπεις στο δρόμο του αγώνα όταν απειλείσαι με απόλυτη και σε κυνηγούν τα δάνεια, όμως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να επιβιώσουμε και να διατηρήσουμε την αξιοπρέπειά μας. Οι κυβερνώντες δεν πιέζονται από τους «ξένους», ούτε κάνουν λάθος· συνειδητά επιλέγουν να λεηλατήσουν την κοινωνία προς όφελος των πλουσίων – «έχουμε πόλεμο», όπως λέει και η θατσερίσκη κ. Διαμαντοπούλου. Δεν τους εμπιστεύδιμαστε και κάνουμε καθετή για να απαλλαγούμε από αυτούς. Το ποιος θα τους διαδεχθεί εξαρτάται από το πώς και πότε θα τους διώξουμε. Αν αφήσουμε την κατάσταση να σαπίσει, να μετατραπούμε σε μια κοινωνία τρομαγμένη και ατομικοποιημένη, να αλληλοφαγωνόμαστε ντόπιοι και ξένοι, εργαζόμενοι και άνεργοι, τότε σίγουρα θα τους διαδεχθεί κάποιος που θα συνεχίσει την καταστροφή. Στο χέρι μας είναι μέσα από τους μικρούς και μεγάλους αγώνες μας στη δουλειά και τη συνοικία,

το σχολείο και το πανεπιστήμιο, την οργάνωση, την αλληλεγγύη και την ενότητά μας, να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη. Να ενταχθούμε ενεργά στα σωματεία μας ή να φτιάξουμε καινούργια σωματεία βάσης· να δημιουργήσουμε συνελέυσεις αντίστασης και αλληλεγγύης σε κάθε γειτονιά.

Ας φανταστούμε μια βδομάδα που θα απεργούσαμε όλοι και όλες, που θα καταλαμβάναμε χώρους δουλειάς και θα πλημμυρίζαμε δρόμους και πλατείες...

ΣΤΟ δρόμο του Δεκέμβρη...

Aύ χρόνια μετά, ο δολοφόνος του Αλέξη με ισόβια, αλλά χιλιάδες μπάτσοι καραδοκούν για νέους Αλέξηδες στους δρόμους, στις γειτονιές, στις διαδηλώσεις. Η μεγαλύτερη εξέγερση από τη Μεταπολίτευση υπάρχει πλέον στο DNA του κινήματος, κυιφορεί την κόρη της, την εξέγερση ενάντια στη δικτατορία των πλουσίων και τη λεηλασία της ζωής μας. Ο τοκετός εξαρτάται

από τους «από κάτω», από το κατά πόσο η αγωνία θα γίνει αγώνας και η οργή επίθεση. Κι αυτή τη φορά θα γίνει αιφνίδια και θα φαίνεται τυχαία και οπωσδήποτα θα βρεθούν πολλοί που θα την ονομάσουν «τυφλή». Δεν έχει σημασία να την προβλέψουμε, αλλά να την πρετοιμάζουμε, κάθε μέρα και πάντοι, με δοκιμές συγκρουσιακότητας αλλά και κοινωνικότητας, πειράματα οργάνωσης του καινούργιου αλλά και σύνδεσης με

το παλιό, επανοικειοποίησης των δρόμων αλλά και των χώρων δουλειάς. Δεν θέλουμε έναν πιο «εργατικό» ή πιο «πολιτικό» Δεκέμβρη Ιοι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν σε καλούπια, ούτε σε μουσεία, ονειρευόμαστε και αγωνιζόμαστε για ένα Δεκέμβρη που θα τρομάξει τους άρχοντες και τους πλούσιους, που θα σηκώσει όρθιους και θα κάνει να χαρογελάσουν τους κατατρεγμένους.

Μετά τις εκλογές... και πριν το δεύτερο

υνήθως λέμε ότι τα εκλογικά αποτελέσματα αποτελούν παραμορφωτική αντανάκλαση του ταξικού συσχετισμού δύναμης, υπό την έννοια ότι γενικά αποτυπώνουν μια πιο συντρητική κατάσταση από αυτή που πραγματικά έχει διαμορφωθεί στην κοινωνία. Το υφιστάμενο εκλογικό παιχνίδι, όντας διαμορφωμένο πολύ περισσότερο από τις κυρίαρχες τάξεις παρά από το λαϊκό παράγοντα, απέχει σημαντικά από το να είναι προνομιακό πεδίο για την έκφραση των ριζοσπαστικών κοινωνικών δυνάμεων. Ωστόσο, οι πρόσφατες δημοτικές και περιφερειακές εκλογές αποτελούν, ίσως λόγω της πολύ ιδιαίτερης συγκυρίας που διανύουμε, μια πολύ πιο πιστή, απ' ό, τι συνήθως, αποτύπωση των συσχετισμών που φαίνεται ότι διαμορφώνονται μετά τη λήξη του πρώτου γύρου κινητοποίησεων ενάντια στο Μνημόνιο.

Γενικευμένη δυσαρέσκεια, αλλά όχι συντριβή

Το πρώτο συμπέρασμα που σχεδόν αυτομάτως βγαίνει από το αποτέλεσμα είναι ότι η κυβέρνηση δέχτηκε οδυνηρό πλήγμα, αλλά, σε καμία περίπτωση, οι εκλογές δεν ανοίγουν μια περίοδο πολιτικής κρίσης – όπως πολλοί ανέμεναν ή έλπιζαν. Ενώ η απώλεια του 10% σε ένα μόλις χρόνο δείχνει ότι το ΠΑΣΟΚ θα αντιμετωπίσει πολύ μεγάλη δυσκολία για να κερδίσει τις επόμενες βουλευτικές εκλογές, εντούτοις, το ότι κατάφερε να παραμείνει πρώτο κόμμα και, πολύ περισσότερο, να κερδίσει τις δύο μεγαλύτερες δημαρχίες ύστερα από είκοσι πέντε χρόνια κυριαρχίας της ΝΔ, άναψε ουσιαστικά πράσινο φως στην κυβέρνηση για να προχωρήσει στη λήψη νέας σειράς αντεργατικών μέτρων. Η επομένη των εκλογών σημαδεύτηκε αφενός μεν από τις δηλώσεις ανακούφισης του μέγια σοσιαλιστή ΔΝΤάρχη Ντομινίκ Στρος Καν, αφετέρου δε, από την κυβερνητική ανακοίνωση για περαιτέρω μείωση των κοινωνικών δαπανών, περικοπές χιλιάδων θέσεων εργασίας στο Δημόσιο, καθώς και για νέο μεγάλο φαλίδισμα των μισθών στις ΔΕΚΟ και τον ιδιωτικό τομέα (μέσα από τη φαλκίδευση των συλλογικών συμβάσεων). Κατά συνέπεια, όσοι είδαν στις εκλογές μια συντριπτική ήττα της κυβέρνησης, μάλλον θα πρέπει να το ξανασκεφτούν.

Το ότι η κυβέρνηση δεν συνετρίβη, δεν

σημαίνει βέβαια ότι οι κάλπες δεν ανέδειξαν και τη γενικευμένη κοινωνική δυσαρέσκεια για το Μνημόνιο. Τόσο η Ιλιγγιώδης άνοδος της αποχής όσο και η επίδοση της Αριστεράς, η

άλλη, στο «λαδ της αποχής» απαντώνται εξίσου η κυνική παραίτηση από την ενασχόληση με το δημόσιο βίο, καθώς και την εναπόθεση κάθε ελπίδας για αλλαγή σε έναν

HORNHAUSEN 12/6389/2-16 Foto: Stone

υψηλότερη μετά τη Μεταπολίτευση, κάνουν σαφές ότι ένα πολύ μαζικό κομμάτι της κοινωνίας (αν και όχι ακόμα πλειοψηφικό) έχει μπει σε πολιτικές αναζητήσεις πέραν της «ενιαίας σκέψης του νεοφιλελευθερισμού». Το γεγονός έχει βαρύνουσα πολιτική σημασία για το ανταγωνιστικό κίνημα, γιατί καταδεικνύει ότι υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος που μπορεί να αποτελέσει παράγοντα ριζοσπαστικών εξελίξεων. Αν η πρωτιά του ΠΑΣΟΚ ήρθε να διαφέύγει την απογειωμένη υπεραισιοδιξία, η αποχή και η επιτυχία της Αριστεράς ανατρέπουν με τη σειρά τους τις τελείως πεσματικές αναλύσεις που κάνουν λόγο για συντριπτικό πλήγμα και ανεπανόρθωτη ήττα του κινήματος μετά τον πρώτο γύρο των κινητοποιήσεων ενάντια στο Μνημόνιο.

Οφείλουμε, όμως, να κάνουμε πάντοτε δύο επισημάνσεις όταν μιλάμε για την αποχή και το συνολικό αποτέλεσμα της Αριστεράς. Πρώτον, η αποχή δεν είναι μονοσήμαντη πολιτικά. Σε όσους αρνούνται να ασκήσουν «το υπέρτατο δικαίωμά τους», μπορούμε να συναντήσουμε εκ διαμέτρου αντίθετα πολιτικά σκεπτικά. Από τη μια, εκείνοι που έχουν αφετηρία την ανάγκη μιας Αριστεράς αντάξιας του ονόματός της (και ήταν πολλοί σε αυτή την εκλογή) ή τη συνολική ελευθεριακή απόρριψη της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Από την

εξωκοινοβουλευτικό-επιχειρηματικό σωτήρα σαν τον Βγενόπουλο.

Η δεύτερη επισήμανση αφορά, βέβαια, την άθροιση των ψήφων που πάρουν οι διάφοροι αριστεροί σχηματισμοί. Είναι προφανές ότι το αριστερό άθροισμα, όπως άλλωστε και η ίδια η έννοια «Αριστερά» εν γένει, αποτελεί καταγραφή της γενικής πολιτικής στάσης ενός κομματιού της κοινωνίας και όχι απογραφή ενός ομογενούς πολιτικού χώρου. «Η Αριστερά είναι μία και ταυτόχρονα πολλές» και γ' αυτό κάνουν εξίσου λάθος τόσο εκείνοι που βλέπουν μόνο το άθροισμα προσπερνώντας την ποικιλία και τις ιστορικές έχθρες των αθροιζομένων όσο κι εκείνοι που εθελοτυφλούν μπροστά στο ότι οι αριστεροί σχηματισμοί ανήκουν στην ίδια πολιτική οικογένεια, παρά τον πολυκερματισμό και τις ιδεολογικές αντιπαλότητές τους.

Συνοψίζοντας, οι εκλογές επιβεβαίωσαν αυτό που εμπειρικά μπορούσε να εκτιμήσει κανείς μετά το πέρας των κινητοποιήσεων του πρώτου εξαμήνου της χρονιάς. Το πώς και πόσοι ψήφισαν στις περιφερειακές είναι ομόλογο του πόσοι και πόσο απέργησαν, του πόσοι και πώς διαδίλωσαν. Ενώ η κοινωνική δυσαρέσκεια για το Μνημόνιο και η απόρριψη των κυριαρχών πολιτικών έχουν πάρει πλέον γενικευμένο χαρακτήρα, ζεπερνώντας κατά

ΓΟΥΛΙΕΣ

γύρο μαζικών κινητοποιήσεων

πολύ τα παραδοσιακά αριστερά ακροατήρια, εντούτοις, δεν έχουμε φτάσει στο σημείο της μαζικής ρήξης με τις καθεστωτικές δυνάμεις και της ανοιχτής πολιτικής κρίσης. Όσο είναι αλήθεια ότι το Μνημόνιο έχει εγκαινιάσει μια

τητα των ανθρώπων (με προεξάρχον αυτό της ανεργίας), καθώς και στις θεμελιώδεις κοινωνικές διεκδικήσεις. Αν σε ένα προηγούμενο διάστημα η αντιπαράθεση ήταν εφ' όλης της ύλης του Μνημονίου, με στόχο να μην

όργιο που έχει στηθεί τον τελευταίο καιρό κάνουν πολύ πιο πιθανή την εστίαση ενός υποτιθέμενου δεύτερου γύρου κινητοποιήσεων στην άμεση εμπειρία των «απλών καθημερινών ανθρώπων», παρά σε αφηρημένα σχέ-

περίοδο πρωτοφανούς αστάθειας για τα μεταπολιτευτικά χρόνια, άλλο τόσο είναι ακριβές ότι η κοινωνική έκρηξη που θα αντιστοιχιάσει στην οξύτητα της κυβερνητικής και εργοδοτικής επίθεσης δεν έχει συμβεί – ακόμα.

Δύο ζητήματα για το δεύτερο γύρο

Έχοντας λοιπόν συναίσθηση ότι έχουμε χάσει τον πρώτο γύρο των αγώνων, αλλά και ότι το ζητήμα παραμένει ανοιχτό (και θα παραμένει για όσο διάστημα τα πράγματα δεν θα φτάσουν σε μια κατάσταση, σχετικής έστω, ισορροπίας), θα ήταν ίσως σκόπιμο να αναφερθούμε σε δύο κομβικά ζητήματα για το δεύτερο γύρο, τον οποίο εκτός από το να τον αναμένουμε, όπως οι χριστιανοί την Ανάσταση, καλό θα ήταν να τον προετοιμάσουμε κιόλας.

Το πρώτο στοιχείο που φαίνεται να βγαίνει από τη συγκυρία είναι ότι η έμφαση μάλλον πρέπει να δοθεί στα φλέγοντα άμεσα προβλήματα που συντρίβουν την καθημερινό-

ξεκινήσει η εφαρμογή του, τώρα η διαδικασία μοιάζει να πρέπει να γίνει αντίστροφα: Ξεκινώντας από τις άμεσες επιπτώσεις της εφαρμογής του Μνημονίου, θα πρέπει να επιχειρήσουμε να φτάσουμε στη συνολική αμφισβήτησή του. Έτσι κι αλλιώς, το πεδίο των άμεσων διεκδικήσεων είναι το κατεξοχήν προνομιακό για το ανταγωνιστικό κίνημα και την Αριστερά, μιας και επιτρέπει πλατιές συσπειρώσεις, διευκολύνει την επικοινωνία των «από κάτω» και απλοποιεί την κινητοποίηση. Ιδιαίτερα όμως στην τρέχουσα συγκυρία, εκεί που οι εργαζόμενοι-ες πρέπει να αναμετρηθούν άμεσα με την εργοδοτική τρομοκρατία και την κυβερνητική αναλγησία, εκεί ακριβώς είναι που όχι μόνο καταρρέουν τα επικοινωνιακά τρίκ της κυβέρνησης, αλλά κρίνεται και η συνέπεια του κινήματος. Όσο πομφόλυγες και αν ακούγονται στα αυτιά του απολυμένου το εμπόριο πατριωτισμού της κυβέρνησης και οι υποσχέσεις που αφειδώς δίνει ο Γιωργάκης, άλλο τόσο γελούδι θα είναι κι ένα κίνημα που θα καταγγέλλει τον καπιταλισμό εν γένει αλλά δεν θα στηρίζει την αντίσταση στους εργοδότες, που θα διεκτραγωδεί τα δεινά της ανεργίας αλλά δεν θα στέκεται στο πλάι των ανέργων. Η πρωτοφανής έκρηξη της ανεργίας και το εργοδοτικό

δια για τη νομιματική πολιτική. Αυτό άλλωστε δείχνουν τόσο το συγκλονιστικό κίνημα για τις συντάξεις στη Γαλλία όσο και τα πρωτοφανή φοιτητικά κινήματα στη Βρετανία και την Ιταλία. Ο κόσμος κινητοποιείται μαζικά γι' αυτό που μπορεί να βιώσει άμεσα.

Το δεύτερο στοιχείο στο οποίο θα πρέπει να δώσουμε έμφαση για τη συνέχεια είναι ότι δεν κινούμαστε μόνο εμείς μέσα στην κρίση, αλλά και το τελείως αντίθετο άκρο του πολιτικού φάσματος. Το πολύ μεγάλο ποσοστό της Χρυσής Αυγής, οι συνεχείς φασιστικές επιθέσεις σε βάρος μεταναστών, αλλά και γενικά το αντιμεταναστευτικό κλίμα που έχει φουντώσει επιβεβαιώνουν μέχρι κεραίας τις διαπιστώσεις των κλασικών αριστερών εγχειρίδιων: Μέσα στην κρίση ο φασισμός μπορεί να αποτελέσει για τους «από πάνω» όχημα φυγής προς τα εμπρός. Κι αυτό γιατί δημιουργεί αποδιοπομπάους τράγους για να διοχετευτεί ανώδυνα η κοινωνική οργή, αλλάζει την ατζέντα του δημόσιου διαλόγου και δημιουργεί παρακρατικούς μηχανισμούς βίας εναντίον όσων αντιστέκονται. Χωρίς αποφασιστική πολιτική αναμέτρηση με τους φασιστές δεν θα μπορέσει να σταθεί η αντίσταση στο Μνημόνιο.

Γιάννης Αλμπάνης

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Mέσα στο καλοκαίρι, με συνοπτικές διαδικασίες και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, ψηφίστηκαν μια σειρά τροποποιήσεις του τρομονόμου, που εμπλουτίζουν το «αντιτρομοκρατικό» οπλοστάσιο του κράτους απέναντι στο κοινωνικό κίνημα, φαλκιδεύοντας τις πολιτικές ελευθερίες μέσα από ακραία αυταρχικές διατάξεις.

Η κυβέρνηση, με το πρόσχημα της κύρωσης της Σύμβασης του Παλέρμο, με την οποία ο ΟΗΕ βαφτίζει την «τρομοκρατία» κύριο εχθρό της ανθρωπότητας, πέρασε άρον άρον στο θερινό τμήμα της Βουλής, με τη συνένοχη σιωπή μέρους των ΜΜΕ, τον τρομονόμο Νο3, χωρίς να καταφύγει στο πολυφορεμένο σκηνοθετικό τρίκ της δημόσιας διαβούλευσης με κοινωνικούς φορείς κ.τ.λ.

Οι αντιδραστικές «καινοτομίες» που εισάγει, με σκοπό να περιστείλει θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες, είναι οι παρακάτω:

1. «Τρομοκρατική οργάνωση» μπορεί να θεωρηθεί ακόμη και μια ομάδα που διαπράττει πλημμέλημα, όπως για παράδειγμα παρακώλυση συγκοινωνιών. Έτσι, μπορούν να δικαστούν για «τρομοκρατικές» πράξεις όσοι συμμετέχουν σε μια μαχητική πορεία και συλληφθούν, απλά η ποινή τους θα είναι μικρότερη.
2. «Όποιος παρέχει ουσιώδεις πληροφορίες ή υλικά μέσα, με σκοπό να διευκολύνει ή να υποβοηθήσει τη διάρραξη κακουργηματικών πράξεων, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι

δέκα ετών». Δηλαδή, όποιος παρέχει άσυλο σε καταδιωκόμενους διαδηλωτές, όποιος τους δώσει ένα Maalox για προστασία από τα δακρυγόνα, όποιος τους φωνάζει να φύγουν γιατί έρχονται τα ΜΑΤ, κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή σαν συνεργός.

3. «Τρομοκρατικές πράξεις» κακουργηματικού χαρακτήρα μπορεί να θεωρηθούν ενέργειες όπως καταλήψεις, φθορά ξένης περιουσίας, διαδηλώσεις, πράξεις και ενέργειες οι οποίες συμβαίνουν πολύ συχνά σε λαϊκές κινητοποιήσεις. Όλοι οι άνθρωποι που κατά καιρούς παραπέμπονται με τέτοιες κατηγορίες, θα δικάζονται από δω και πέρα σαν «τρομοκράτες».
4. Μέχρι τώρα, τιμωρούνταν όποιος, συμμετέχοντας σε μια ομάδα που χαρακτηρίζεται «τρομοκρατική», έπαιρνε μέρος σε πράξεις κακουργηματικού χαρακτήρα. Από δω και στο εξής είναι αδιάφορο αν ο ίδιος έχει τελέσει τις συγκεκριμένες πράξεις. Αρκεί η συμμετοχή του στην οργάνωση για να διωχθεί, δηλαδή εισάγεται η έννοια της συλλογικής ευθύνης.
5. Καταργείται διάταξη του νόμου που προέβλεπε ότι δεν δικάζεται ως τρομοκρατική μια πράξη «αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας». Η κατάργηση αυτή είναι ταφόλακα στα δικαιώματα της ελεύθερης πολιτικής και

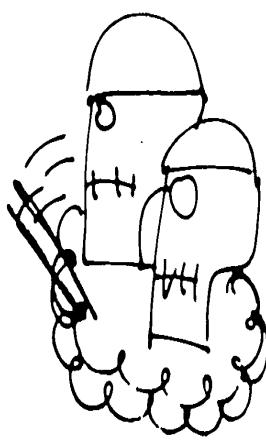
συνδικαλιστικής δράσης, που υποκριτικά δήθεν προστάτευε ο προηγούμενος τρομονόμος.

6. Εισάγεται η έννοια της απειλής. Προβλέπεται ότι όποιος απειλεί με τέλεση εγκλήματος (βλέπε διαδήλωση, κατάληψη κ.τ.λ.) και έτσι προκαλεί τρόμο, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών.
7. Ενώ με τον τρομονόμο του 2004 το δικαστήριο δεχόταν καταθέσεις από ανώνυμους μάρτυρες, αλλά ήταν υποχρεωμένο να αποκαλύψει το όνομά τους αν το ζητούσε ο κατηγορούμενος ή άλλος, τώρα αυτό καταργείται, ενώ ο «μάρτυρας δίχως πρόσωπο», συν τοις άλλοις, θα μπορεί να φυγαδεύεται και στο εξωτερικό. Οι ασφυκτικές πιέσεις των αμερικανικών αρχών για την επιβολή νομικών συνθηκών μπανανίας φέρνουν αποτέλεσμα, οδηγώντας στη φυλακή ανθρώπους με καταθέσεις μαρτύρων που δεν θα τους δουν ποτέ και, συνεπώς, δεν θα έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την αξιοπιστία τους.

Είχαμε προειδοποίησει έγκαιρα για όλα αυτά, όταν υποστηρίζαμε ότι η έννοια του «τρομοκράτη» θα «κοινωνικοποιηθεί» για να συμπεριλάβει όχι μόνο μέλη ένοπλων οργανώσεων, αλλά αναρχικούς, αριστερούς, απεργούς, συνδικαλιστές, ακτιβιστές κ.τ.λ., οποιονδήποτε, δηλαδή, απειλεί την κοινωνική ειρήνη και την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος. Είναι μια πολιτική που χρόνια τώρα προωθείται από τις ευρωπαϊκές καπιταλιστικές κυβερνή-

ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

- Αγωνίζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνίζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνίζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνίζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, πίπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνίζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνίζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή

απέναντι στην κρατική καταστολή

σεις. Όταν υποστηρίζαμε τα παραπάνω, την περίοδο μετά τις συλλήψεις της 17N, πολλοί βιάστηκαν να τα θεωρήσουν υπερβολές, πιστεύοντας το καθεστωτικό παραμύθι ότι ο «αντιτρομοκρατικός» αφορά μόνο τους ενόπλους.

Είναι πολιτική τύφλωση να μη βλέπει κάνεις ότι όλα αυτά γίνονται σε ένα διεθνές πλαίσιο, όπου στα υπεριαδιστικά κέντρα και αλλού, εδώ και πάνω από μία δεκαετία, έχουν υψωθεί οι σημαίες της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας, ενώ είναι πολύ πρόσφατη η απόφαση που ψηφίστηκε σε σύμμα της ΕΕ, μετά από εισήγηση συντηρητικού ισπανού ευρωβουλευτή, με την οποία οι κινητοποίησεις του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος και οι μαχητικές διαδηλώσεις ταυτίζονται με πρακτικές τύπου Αλ Κάιντα.

Ο διαρκής πόλεμος κατά της «τρομοκρατίας» επιβάλλει καθεστώς έκτακτης ανάγκης, γι' αυτό αποτελεί την πιο σοβαρή απειλή για τα δημοκρατικά δικαιώματα. Το καθεστώς αυτό αναπτύσσεται καταναλώνοντας δικαιώματα και ελευθερίες, συρρικνώνοντας το περιεχόμενο της αστικής δημοκρατίας.

Ας μη βιαστούν να επαναλάβουν το ίδιο λάθος. Είναι ήδη γνωστό ότι μια ομάδα ανθλικών παιδιών πρόκειται να δικαστούν στη Λάρισα ως «μέλη τρομοκρατικής οργάνωσης» για τη συμμετοχή τους στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008.

Ο αυταρχικός ιστός υφαίνεται σιγά σιγά, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί χαλυβδώνονται και γίνονται όλο και πιο επιθετικοί και προκλητικοί:

- Στην πρόσφατη απεργία των φορτηγατζήδων, η κυβέρνηση πίεσε και πέτυχε να θεωρηθούν κακουργήματα η μη συμμόρ-

των εφτά στις διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο κορυφής το 2003 στη Θεσσαλονίκη που τους έβαλαν τα ΜΑΤ με το ζόρι σακίδια με μολότοφ, ή ακόμη η περίπτωση του Παναγιώτη Κετίκη, που παρέμεινε υπόδικος επί μίνες, για συμμετοχή σε συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, ενώ, όπως αποδείχτηκε εκ των μετεπέκοινων, δεν ήταν παράν ούτε στο χώρο των επεισοδίων).

Μπορεί να φανταστεί κανείς σε τι εφιαλτικές καταστάσεις θα οδηγήσει ο νέος τρομονόμος. Η κυβέρνηση του ΔΝΤ, όπως και η κυρίαρχη τάξη, οσμίστηκαν, μέσα από τους καπνούς των δακρυγόνων της 5ης Μάη, το σήμα κίνδυνου που εξέπειπε η περικύλωση της Βουλής από χιλιάδες εργαζόμενους. Σαν έτοιμη από καιρό, παίρνει τα αναγκαία μέτρα για να αντιμετωπίσει μια ενδεχόμενη κοινωνική έκρηξη.

Ο καθένας γνωρίζει ότι η πολιτική «τα παίρνω απ' τους φτωχούς και τα δίνω στους πλούσιους», η μείωση μισθών και συντάξεων, η ανεργία των νέων, η part time δουλειά, η υποβάθμιση σε υγεία και παιδεία, δηλαδή η φτωχοποίηση μεγάλου μέρους της κοινωνίας, δεν θα γίνει δεκτή με φιλοφρονήσεις από τον κόσμο της εργασίας.

Η ιδεολογική τρομοκρατία που εκπέμπεται καθημερινά από τους τηλεοπτικούς δέκτες και τα ερτζιανά, αλλά και από τους καλοπλρωμένους κονδύλοφόρους του αστικού τύπου για το μονόδρομο του Μνημονίου, με σκοπό τη «σωτηρία της εθνικής οικονομίας», πρέπει να συνδυαστεί με το μαστίγιο της κρατικής τρομοκρατίας. Κάθε απεργός, κάθε νέος, κάθε απολυμένος επίδοξος διαδηλωτής ή καταληψίας πρέπει να νιώσει το φόβο όχι απλά να συλληφθεί, αλλά και να οδηγηθεί στα δικαστήρια και να φυλακιστεί για χρόνια.

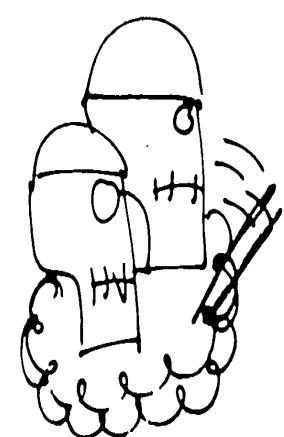
Αυτή είναι η ουσία του τρομονόμου No3, καθώς και οι βαθύτεροι λόγοι της βιασύνης που επέδειξε η κυβέρνηση του Μνημονίου για να τον περάσει στα μουλωχτά, μέσα στο καλοκαίρι.

Δυστυχώς, το κίνημα και η Αριστερά δεν διέβλεψαν τον κίνδυνο και υποβάθμισαν το ζήτημα. Είναι καθήκον να το αναδείξουμε, οικοδομώντας ένα μέτωπο, με στόχο την ανατροπή του.

- Να καταργηθεί τώρα ο τρομονόμος.
- Καμιά περιστολή δικαιωμάτων και ελευθεριών.
- Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας απέναντι στην κρατική καταστολή.

**Δίκτυο
για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά Δικαιώματα**

KATATOLOH

Επίθεση και αντίσταση

Λιαστάσεις χιονοστιβάδας που διογκώνεται διαρκώς έχουν πάρει οι επιθέσεις στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων στα ΜΜΕ, τόσο τη ημερήσια όσο και τα περιοδικά. Δημοσιογραφικός Όμιλος Λαμπράκη, Σκάι, Πήγασος (Έθνος, Ημερησία, κ.λ.), Απογευματινή, Ελευθεροτυπία, EPT, δημοτικά ραδιόφωνα, Αττικές Εκδόσεις, Όμιλος Λαμπέρη είναι μερικά μόνο από τα «τρανταχτά» ονόματα στον ευρύτερο χώρο του Τύπου που προχωρούν σε ομαδικές απολύσεις, περικοπές μισθών, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή, απλώς, παύουν να πληρώνουν τους εργαζόμενούς τους και υπάγονται στην προστασία που τους παρέχει το διαβόητο άρθρο 99 του αναθεωρημένου Πτωχευτικού Κώδικα ίπροκειται για μια αναθεώρηση που ευνοεί τους εργαδότες και κατατάσσει τους εργαζόμενους στην κατηγορία των κοινών πιστωτών, δίνοντας έμφαση στην αποπληρωμή των δανείων των επιχειρηματιών προς τις τράπεζες.

Ενδεικτικά, στο όνομα της «κρίσης» και της εφαρμογής του Μνημονίου της Τρόικας και του ΔΝΤ, από τα μέσα περίπου του Σεπτεμβρίου έως και το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου κοινοποιήθηκαν μόνο στον ΔΟΛ πάνω από 60 απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων, ενώ είναι σαφές ότι έπειται και συνέχεια, που θα πλήξει όλες τις κατηγορίες των εργαζομένων στον Όμιλο. Προηγουμένως, ο ΔΟΛ είχε ήδη προχωρήσει στην απόλυση άλλων 90 περίπου εργαζόμενων στις Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα. Την ίδια στιγμή, 130 εργαζόμενοι της Απογευματινής βρίσκονται κυριολεκτικά στο δρόμο, καθώς έχει κινηθεί η διαδικασία πτώχευσης της εφημερίδας. Απλήρωτοι παραμένουν επίσης οι εργαζόμενοι σε πολλούς ρ/σ, όπως π. χ. στον Μελαδία (Αλαφούζος) ή στο δημοτικό ραδιόφωνο του Ν. Ηρακλείου. Οι εργαζόμενοι στους δημοτικούς ρ/σ, πέραν όλων των άλλων, έχουν να αντιμετωπίσουν και το συνολικότερο θέμα της παραπέρα λειτουργίας των μέσων στα οποία εργάζονται, δεδομένου ότι από 1/1/2011 όλες οι δημοτικές επιχειρίσεις ιδιωτικοποιούνται και μετατρέπονται σε Α.Ε.

Αντίστοιχη είναι η εικόνα του τοπίου που έχει διαμορφωθεί για τους συμβασιούχους της EPT. Πλήθος, εξάλλου, συναδέλφων, όπως π. χ. στον Σκάι, δέχτηκαν αφόρητες πιέσεις να αποδεχτούν την υπογραφή ατομικών συμβάσεων εργασίας προκειμένου να μη γίνουν απολύσεις, κάτι που στη συντριπτική πλειοψη-

φία των περιπτώσεων αποδεικνύεται απατηλό τέχνασμα, το οποίο δεν αποτρέπει σε καμία περίπτωση τις απολύσεις. Αντιθέτως, δημιουργεί ένα δυσμενέστατο «δεδικασμένο», που θα χρησιμοποιηθεί και από άλλους εργαδότες για την καταστράφηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

Η παράθεση των παραπάνω στοιχείων είναι ενδεικτική και δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι οι επιθέσεις στις θέσεις εργασίας και στα δικαιώματα των εργαζόμενων στα ΜΜΕ σταματούν εδώ. Ειδικότερα στο χώρο του περιοδικού τύπου, οι απολύσεις και οι μισθολογικές περικοπές βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη, παρότι τα στοιχεία που αφορούν αυτή την κατηγορία εργαζομένων δεν έρχονται με την ίδια ένταση στη δημοσιότητα, τόσο λόγω του χαμηλότερου βαθμού συνδικαλιστικής τους οργάνωσης όσο και του διάσπαρτου χαρακτήρα των σχετικών επιχειρήσεων. Αξίζει, ωστόσο, να αναφερθεί ότι οι εργαζόμενοι στα περιοδικά έντυπα των Ομίλων Ανεμοδουρά και των Αττικών Εκδόσεων πρωτοστάτησαν σε μάχες για την υπεράσπιση απολύμενων συναδέλφων τους και για τη διεκδίκηση δεδουλευμένων, που έσπασαν ίσως για πρώτη φορά τα συντεχνιακά δρισι και τις τεχνητές διαιρέσεις που μαστίζουν τους εργαζόμενους στον τύπο.

Οι μεθοδεύσεις των απολύσεων και των εργοδοτικών πληγμάτων συνοδεύονται σε κάθε περίπτωση από ένα δργιο τραμπουκισμών και τρομοκρατίας σε βάρος των εργαζομένων. Υπό την απειλή των απολύσεωνή της κήρυξης πτώχευσης, οι εργαδότες πιέζουν αφόρητα τους εργαζόμενους να κάμψουν κάθε αντίστασή τους και να αποτρέψουν

οποιαδήποτε εκδήλωση αλληλεγγύης προς τους απολύμενους συναδέλφους τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι εκβιαστικές κάλπες που έστησε ο επιχειρηματίας Μπόμπολας στον διμήλο του Πήγασου για να αποτρέψει απεργιακή κινητοποίηση. Ομόως, ο Ψυχάρης έβαλε μπράβους του να πετάξουν έξω τον εκπρόσωπο των εργαζομένων στο Βήμα Τ. Αναστασιάδη, όταν αυτός επιχείρησε να ενημερώσει συνδικαλιστικά τους συναδέλφους του.

Σε αυτό το ζοφερό τοπίο, η αντίδραση των συντεχνιακών ηγεσιών της ΕΣΗΕΑ και της ΕΠΗΕΑ, αλλά και της σαφώς πιο αδύναμης αλλά εξίσου συντεχνιακής ΕΣΠΗΤ (Ένωση Συντακτών Περιοδικού και Ηλεκτρονικού Τύπου) ήταν κάποιοι φραστικοί λεονταρισμοί που συνοδεύτηκαν από προκλητική αδράνεια και στάση υποτέλειας απέναντι στους εργαδότες. Έτσι, για να «ανακόψουν», π. χ., το κύμα απολύσεων στον ΔΟΛ, η ΕΣΗΕΑ και η ΕΠΗΕΑ, αντί της απεργίας διαρκείας, αποφάσισαν να κηρύξουν απλή στάση εργασίας, ενώ απείχαν γενικότερα από κάθε προσπάθεια συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων. Η ΕΣΗΕΑ έφτασε μάλιστα στο έσχατο σημείο αυτοεξευτελισμού της όταν ο πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της, Πλάνος Σόμπολος, δέχτηκε αδιαμαρτύρητα την απόφαση του «επιτελάρχη» του Σκάι, Χρ. Παναγόπουλου, να απαγορεύσει την είσοδο στο ΔΣ του ισχυρότερου σωματείου του κλάδου.

Παρ' όλα αυτά, μέσα στη γενική «μαυρίλα» που επικρατεί σήμερα στο χώρο του Τύπου, κάτι θετικό αρχίζει να διαφαίνεται σε δ, τι αφορά τις δυνατότητες συνδικαλιστικής αυτοοργάνωσης των εργαζομένων. Το ελπιδο-

«Χωρίς τον πανικό που έσπειραν τα ΜΜΕ, η κυβέρνηση δε θα είχε καταφέρει να μετακυλήσει το βάρος της κρίσης στους πολίτες»

Ντέιβιντ ΜακΓουίλιαμς (οικονομολόγος, αναφερόμενος στην κρίση της Ιρλανδίας).

Αυτή η διαπίστωση όμως αν δεν έχει διασυνοριακή ισχύ, σίγουρα αποτυπώνει αυτό που διαδραματίζεται στα ελληνικά δελτία των 8. Τα ελληνικά ΜΜΕ στο σοκ που υφίσταται

η ελληνική κοινωνία επιλέγουν αντί να ελέγχουν, να συγκαλύψουν, αντί να επιχειρηματολογήσουν, να παπαγαλίσουν, αντί να κρίνουν, να στοιχηθούν με την κυρίαρχη αντίληψη που έχει

ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΜΜΕ

φόρο στοιχείο συνίσταται σε μια νέα κινητικότητα που διαμορφώνεται από τα κάτω, κόντρα στο συντηρητισμό, την αδράνεια και τον παραδοσιακό συντεχνιασμό που χαρακτηρίζει τις ηγεσίες των δημοσιογραφικών σωματείων. Δείγμα αυτής της από τα κάτω αυτοοργάνωσης και κινητικότητας ήταν μια μονοήμερη απεργία που πραγματοποίησαν οι διοικητικοί υπαλληλοί στον ΔΟΛ χωρίς καν την κάλυψη του σωματείου (ΕΠΗΕΑ), με απόφαση της γενικής τους συνέλευσης. Από την πλευρά τους, οι εργαζόμενοι της Απογευματινής πήραν την απόφαση να θέσουν σε κυκλοφορία την ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ως free press έντυπο, που κυκλοφόρησε στις 22/11 στα σημεία διανομής δωρεάν εφημερίδων.

Αυτή η κινητικότητα, παρότι αυτή τουλάχιστον τη στιγμή δεν είναι σε θέση να προωθήσει με δρους αποτελεσματικότητας το στόχο της απολύτως αναγκαίας συγκρότησης ενιαίου Συνδικάτου Τύπου, λειτουργεί ενωτικά προς την κατεύθυνση της συσπείρωσης των εργαζόμενων, ενώ πιέζει τις συνδικαλιστικές ηγεσίες για την κήρυξη γενικής απεργίας διαρκείας. Παράλληλα, αναδεικνύει ως βασική προϋπόθεση για τη διεξαγωγή νικηφόρων μαχών το στοιχείο της αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζόμενών.

Στο πλαίσιο αυτό συγκροτήθηκε η Διακλαδική Πρωτοβουλία Εργαζόμενων-Ανέργων στα ΜΜΕ, ένα ανοιχτό σώμα που συνεδριάζει κάθε βδομάδα στο κτίριο της ΕΣΗΕΑ και συσπειρώνει εργαζόμενους ανεξαρτήτως ειδικότητας ή εγγραφής τους στα απροσπέλαστα για τους πολλούς δημοσιογραφικά σωματεία. Πρόκειται για ένα εγχείρημα στα πρώτα του βήματα, με πολλές αδυναμίες, αλλά

και ελπιδοφόρες προοπτικές, το οποίο έχει πάρει την πρωτοβουλία για αρκετές μικρές και μεγαλύτερες παρεμβάσεις κινηματικού τύπου εκεί όπου οι πλειοψηφικές συνδικαλιστικές ηγεσίες απουσιάζουν ή, ακόμα χειρότερα, ταυτίζονται με τα συμφέροντα των αφεντικών (π.χ. συγκέντρωση έξω από το κτίριο του Σκάι, στην οποία πήραν μέρος συνάδελφοι από την ΕΣΠΗΤ, την ΕΣΗΕΑ, την ΕΤΕΡ, τους Λιθογράφους κ.ά., συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατά των μαζικών απολύσεων στις 18/11 έξω από το Μέγαρο Μουσικής, συναυλία αλληλεγγύης στις 22/11 έξω από το κτίριο του ΔΟΛ).

Συγχρόνως, το εγχείρημα αυτό θέτει τα θεμέλια για την αμφισβήτηση του ίδιου του ρόλου των δημοσιογράφων ως «παπαγαλάκια» της εξουσίας, βάζοντας επί τάπητος το καυτό ζήτημα της εναλλακτικής κοινωνικής ενημέρωσης.

Η κινητικότητα αυτή της βάσης των εργαζόμενων συνέβαλε ώστε να οργανωθεί στις 30/11 μια επιτυχημένη απεργία σε όλο το φάσμα του τύπου, η οποία συνοδεύτηκε από μαζική πορεία εκαποντάδων ανθρώπων που αποδοκίμασαν την ηγεσία της ΕΣΗΕΑ. Συγχρόνως, οι διαδηλωτές απαίτησαν και επέβαλαν να δοθεί από τα μικρόφωνα ο λόγος στους εκπροσώπους των εργασιακών χώρων που θίγονται πιο άμεσα από την εργοδοτική τρομοκρατία και τις απολύσεις, ενώ ακολύθησε μαζική διακλαδική συνέλευση που κατέληξε σε κοινό ψήφισμα, το οποίο έθεσε τους άμεσους στόχους δράσης για το επόμενο διάστημα.

Προφανώς, όλα αυτά δεν είναι ικανά να αναχαιτίσουν τη «σφαγή» ανθρώπων και

δικαιωμάτων που συντελείται σήμερα στο χώρο των ΜΜΕ και λειτουργεί ως προπομπός για την γενίκευσή της και σε άλλους κλάδους εργαζομένων. Για να έχουμε αποτελεσματικούς αγώνες χρειάζεται η κήρυξη γενικής απεργίας διαρκείας, η συγκρότηση ενιαίου Συνδικάτου Τύπου, η άμεση συσχέτιση και η σύνδεση των αγώνων που δίνονται στον τύπο με τους γενικότερους αγώνες για την ανατροπή των αντικοινωνικών και αντεργατικών μέτρων που προωθεί η κυβέρνηση, εφαρμόζοντας τις διατάξεις του Μνημονίου.

Αυτό όμως που πήδη απαντάμε στους εργοδότες μας, όταν μας καλούν να δεχτούμε περικοπές των δικαιωμάτων μας, είναι ότι δεν είμαστε εμείς οι εργαζόμενοι που θησαυρίσαμε όλο το προηγούμενο διάστημα από τα κρυφά και φανερά υπερκέρδη τους, δεν είμαστε εμείς που ρίζαμε έξω τα συνταξιοδοτικά ταμεία, δεν είμαστε εμείς που ευθυνόμαστε για τα θαλασσοδάνεια και για την κρίση τους. Γ' αυτό και δεν είμαστε διατεθειμένοι να την πληρώσουμε.

Υ.Γ. Μόλις ολοκληρώθηκε αυτό το κείμενο, ανακοινώθηκε η απόλυτη άλλων 28 εργαζόμενών στον ΔΟΛ. Η απόφαση αυτή ανακλήθηκε προσωρινά, χάρη στην άμεση και μαζική συγκέντρωση που κάλεσε η Διακλαδική Πρωτοβουλία έξω από το κτίριο του συγκροτήματος. Είναι προφανές ότι η ταχύτητα με την οποία εξελίσσονται τα γεγονότα στον κλάδο ξεπερνά τη δυνατότητα καταγραφής τους.

Μάνια Μπαρσέφσκι

χρεοκοπίσει στη συνείδηση της κοινωνίας.

Τα δελτία ειδήσεων μετατρέπονται σε δελτία απόψεων, όπου ακριβοπληρωμένοι δημοσιογράφοι σε απευθείας σύνδεση με τον υπουργό (κυριολεκτικά εσχάτω) κουνούν με αυστηρότητα το δάχτυλο απέναντι στους δημοσίους υπαλλήλους των 1000 ευρώ. Ενώ οι κινητοποίησεις των διάφορων κοινωνικών στρωμάτων βρίσκουν μια θέση στον τηλεοπτικό ήλιο μόνο στο βαθμό που εμπεριέχουν εκείνα τα θεαματικά στοιχεία της έντασης – απαραίτητα για την πλαισίωση μιας διατεταγμένης υπηρεσίας που δεν έγκειται σε τίποτα παραπάνω από την άνευ όρων και ορίων συκοφάντηση.

Η ενημέρωση σ' αυτή την κρίσιμη καμπή χάνει οποιοδήποτε κοινωνικό έρεισμα, διαρρηγύνει βίαια τους δεσμούς της με πλατιά κοινωνικά στρώματα και προσδένεται όλο και πιο σφιχτά στο άρμα της πολιτικής εξουσίας. Αναπόφευκτα μοιράζεται το ίδιο πεπρωμένο, τον κίνδυνο να βουλιάξει μαζί της.

Εναλλακτική προοπτική στην τριγωνομετρία πολιτική εξουσία – ΜΜΕ – οικονομικά συμφέροντα είναι η άλλη εικόνα, ο άλλος λόγος, το άλλο γραπτό. Των συλλογικών αποφάσεων, των μαχητικών και μάχιμων ρεπορτάζ, της ανεξάρτητης δημοσιογραφίας που αναδεικνύει τις νέες κινήσεις, ιδέες και αντιλήψεις που δημιουργούνται στο κοινωνικό

σώμα, αμφισβητεί τους εκβιαστικούς μονόδρομους του Μνημονίου και συνδέεται με τους δρόμους της κοινωνικής διυσαρέσκειας. Ισως να είναι και ο μοναδικός τρόπος ώστε «αυτή η φουύσκα να σάκει μ' ένα κρότο και όχι μ' ένα λυγμό».

- Να ανοίξουμε ένα παράθυρο στην κοινωνία
- Να ξαναπάρουμε την ενημέρωση στα χέρια μας.

**Διακλαδική Πρωτοβουλία
Εργαζόμενων - Ανέργων
στα ΜΜΕ**

Και πάλι και πάλι ο Βράχος στο κεφάλι...

Tον περασμένο Οκτώβριο οι συμβασιούχοι του ΥΠΠΟΤ βρέθηκαν στο επίκεντρο του δημόσιου ενδιαφέροντος λόγω των κινητοποιήσεων στην Ακρόπολη, της εισβολής των ΜΑΤ και της καταστολής εργαζόμενων και αλληλέγγυων. Ο μεγάλος ντρός, βέβαια, δεν έγινε τόσο για τη στάση της αστυνομίας όσο για τον ίδιο τον «Ιερό Βράχο», που είναι τόσο ιερός ώστε να διεγείρει τα υπερεθνικά και υπερπατριωτικά αισθήματα αγανακτισμένων δημιοτιστηράφων, πολιτών και πολιτικών απέναντι σε ελαστικά εργαζόμενους που απειλούνται με απόλυτη, που εργάζονται επί χρόνια στη φροντίδα και ανάδειξη των μνημείων, με διαδοχικές συμβάσεις, ενίστε για πολύ καιρό απλήρωτοι. Αν για τους διάφορους αγανακτισμένους αρχαιολάγνους η Ακρόπολη είναι ένα αφρορημένο ιερό σύμβολο της ακμής των «προγόνων μας», για εμάς είναι σύμβολο αντίστασης και αγώνα, πεδίο διεκδικήσεων, κτήμα δλητης της κοινωνίας.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του το Σωματείο Εκτάκτων προχώρησε σε τόσο δυναμικές κινητοποιήσεις. Η απεργία κράτησε 21 ημέρες με διάφορες μορφές: «κατάληψη» της Ακρόπολης με επακόλουθη την εισβολή των ΜΑΤ και την εγκατάστασή τους στο χώρο,

αποκλεισμός των ταμείων και ελεύθερη είσοδος για τους επισκέπτες, συγκέντρωση στο υπουργείο και κατάληψη των γραφείων του Πρωτοκόλλου, αποκλεισμός του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου, ανάρτηση πανό στα Προπύλαια (της Ακρόπολης) κ.λπ.

Δυστυχώς, όμως, αν και δυναμικός, ο αγώνας χαρακτηρίζοταν μεν από την αποφασιστικότητα και το πάθος ενός πυρήνα εργαζόμενων, αλλά και από την ελλιπή συμμετοχή του συνόλου των συμβασιούχων του ΥΠΠΟΤ. Αυτό οφείλεται, κατ' αρχάς, στην πολιτική του υπουργείου που, εδώ και χρόνια, έχει καταφέρει να δημιουργήσει εργαζόμενους πολλαπλών ταχυτήτων – συμβασιούχους με 24μηνο, με ασφαλιστικά στην τροπολογία Σαμαρά, απλήρωτους με ασφαλιστικά, πολιούς και νέους, με stage κ.λπ., γεγονός που έχει οδηγήσει στην πολυδιάσπαση και τον ατομικισμό, σε ομαδοποιήσεις ανά κατηγορία, ειδικότητα, χώρο εργασίας. Από την άλλη, το Σωματείο ταλανίζεται τα τελευταία χρόνια από γελοία προεδρεία πασοκοδεξιών που έχουν συμβάλει με τη στάση τους στην απαξίωση των αγώνων. Τα πρόσωπα παραμένουν τα ίδια και, ακόμα κι όταν αναγκάζονται από τον κόσμο τους να στρέξουν κινητοποιήσεις όπως η τελευταία, η

πλειονότητα των εργαζομένων τους αμφισβητεί και τους απαξιώνει.

Παρ' όλα αυτά, όμως, στον αγώνα που δόθηκε αναγκάστηκαν όλες οι παρατάξεις, υπό την πίεση των «από κάτω», να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, να πιρδήξουν νύχτα τα κάγκελα της Ακρόπολης, να συγκρουούντων με την αστυνομία, την πολιτική ηγεσία του υπουργείου και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Κανείς δεν περίμενε ότι θα κρατούσαμε την πόρτα της Ακρόπολης παιδεύοντας επί μία ώρα τους μπάτσους με συνεχείς αλλαγές λουκέτων, κανείς δεν περίμενε ότι οι μόνιμοι και αօρίστου χρόνου συνάδελφοί μας θα παράγαν τα πόστα τους για να μας συμπαρασταθούν και να αντισταθούν μαζί μας στην εισβολή των ΜΑΤ, κανείς δεν περίμενε την άμεση συγκέντρωση αλληλέγγυων απέξω. Παρά τη γενική μαυρίλα, κάποιο φως διακρίνεται στο βάθος του τούνελ της κρίσης και του ΔΝΤ. Μπορεί ο αγώνας αυτός να μην πέτυχε να κρατήσει τους εργαζόμενους στη δουλειά τους, δόθηκε όμως μέχρι τέλους με ψηλά το κεφάλι. Άλλωστε, τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Η Ακρόπολη είναι πάντα εδώ και μας περιμένει...

Αρχοντία Κούκου

Πολιτικοί πρόσφυγες του Εμφυλίου Αδικημένοι ναι, ξεχασμένοι όχι

Tερισσότερα από εξήντα χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου και είκοσι πέντε μετά την επιστροφή των περισσότερων πολιτικών πρόσφυγων στην Ελλάδα, τι σκοπούς εξυπηρετεί άραγε η απαγόρευση επιστροφής των εναπομεινάντων πολιτικών πρόσφυγων;

Συγκεκριμένα, μετά το νόμο 1285/1982 «για την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης του Ελληνικού Λαού εναντίον των στρατευμάτων κατοχής 1941–1944», οι υπουργοί Εσωτερικών Γιώργος Γεννηματάς και Δημόσιας Τάξης Γιάννης Σκουλαρίκης της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ εξέδωσαν κοινή απόφαση (106841/29-12-1982) με θέμα «Ελεύθερος επαναπατρισμός και απόδοση της Ελληνικής Ιθαγένειας στους πολιτικούς πρόσφυγες» και δρίσαν ότι «Μπορούν να επιστρέψουν στην Ελλάδα όλοι οι Έλληνες το γένος, που κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου 1946-1949 και λόγω αυτού κατέφυγαν στην αλλοδαπή ως πολιτικού πρόσφυγες έστω και αν αποστερήθηκαν της Ελληνικής Ιθαγένειας».

Ως Αντιεθνικιστική Αντιμιλιταριστική

Πρωτοβουλία έχουμε ξεκινήσει καμπάνια για να αφαιρεθεί από τους παραπάνω νόμους η διάκριση «Έλληνες το γένος» που απαγορεύει όλα αυτά τα χρόνια στους πρόσφυγες του Εμφυλίου από την Δημοκρατία της Μακεδονίας, να επαναπατριστούν. Ζητάμε να τερματιστεί επιτέλους αυτή η κατάφωρη αδικία. Πρόκειται για μια απαράδεκτη, μεροληπτική, ρατσιστική και μισαλλόδοξη διάκριση, για ένα ανθρωπιστικό και πολιτικό σκάνδαλο. Καμία αντιπαράθεση για το όνομα της γειτονικής χώρας δεν μπορεί να δικαιολογήσει την παράταση αυτού του αίσχους. Οι άνθρωποι που γεννήθηκαν στην Ελλάδα πριν από το 1948 πρέπει να μπορούν να επαναπτίσουν την ελληνική υπηκότητα και να ισχύσει για τις περιουσίες τους δ, τι ίσχυσε και για τους/τις πρόσφυγες που έχουν ήδη επαναπατρισθεί.

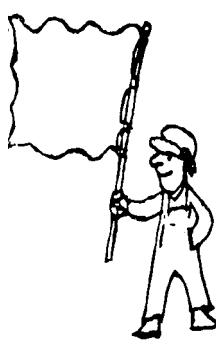
Στο πλαίσιο της καμπάνιας αυτής, συγκεντρώνουμε υπογραφές στο aaiit@yahoo.com και γυρίζουμε υποκιμαντέρ με αρχειακό υλικό και μαρτυρίες προσφύγων και παιδιών προσφύγων του Εμφυλίου, σε συνεργασία με αντίστοιχα αντιεθνικιστικά και αντιμιλιταριστικά κινήματα στη Δη-

μοκρατία της Μακεδονίας. Σκοπός του υποκιμαντέρ είναι να αναδειχθούν οι συνέπειες αυτού του απάνθρωπου νόμου στις ζωές των προσφύγων και των παιδιών τους, μέσα από τις δικές τους μαρτυρίες.

Συγκεκριμένα, ύστερα από μια σειρά συναντήσεων και κοινών δράσεων τα τελευταία δύο χρόνια, στις 9 Οκτωβρίου 2010 επισκεφθήκαμε τη Φλώρινα και τα Μπίτολα, πήραμε συνεντεύξεις από πρόσφυγες και συζητήσαμε με πολλά παιδιά προσφύγων, γυναίκες και άντρες.

Στις συναντήσεις μας κάθε φορά είναι έκδηλη η μεγάλη λαχτάρα τους για την αποκατάσταση της ιστορικής αδικίας εναντίον τους, με την οποία τα κόμματα της Αριστεράς, πρέπει να ασχοληθούν δραστήρια. Πιστεύουμε πως χρειάζεται κινητοποίηση δσων δυνάμεων ενδιαφέρονται να συμβάλουν σ' αυτό τον αγώνα για να διευρυνθεί η απεύθυνση μας και να ασκήσουμε πολύ μεγαλύτερες πιέσεις...

**ΑΝΤΙΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ
ΠΙΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ**

Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση

Η μητέρα όλων των μαχών

«Η περίοδος του Πανεπιστημίου της Μεταπολίτευσης έχει κλείσει τον ιστορικό της κύκλο», δήλωσε η υπουργός Παιδείας στη σύνοδο πρυτάνεων και προεδρων στο Ρέθυμνο, κάνοντας γνωστές τις προθέσεις της κυβέρνησης για την εκπαίδευση. Εδώ και δεκαετίες το Πανεπιστήμιο αποτελεί χάρο πολιτικοί-ησης και ριζοσπαστικοί-ησης της νεολαίας, δημιουργίας αντιστάσεων και πυροδότησης κοινωνικών κινημάτων. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σε συνέχεια των προηγούμενων κυβερνήσεων και υλοποιώντας ευρωπαϊκές επιταγές, έχει βάλει πλάρη για την κατάργηση του κοινωνικού ρόλου και του δημόσιου χαρακτήρα του Πανεπιστημίου. Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που προωθεί το υπουργείο Παιδείας έρχεται να συμπληρώσει την ακραία νεοφιλεύθερη επίθεση που δέχονται κεκτημένα δικαιώματα με πρόσχημα τη δημοσιονομική κρίση. Η κυβέρνηση με συνταγή ΔΝΤ έχει επιλέξει να κάνει την κρίση του κεφαλαίου κρίση του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας.

Ο νέος νόμος επιδιώκει την προσαρμογή των πανεπιστημίων στις επιταγές του νεοφιλεύθερου μοντέλου κοινωνικοοικονομικής οργάνωσης, επιχειρεί να τα μετατρέψει σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν σύμφωνα με τους κανόνες της ελεύθερης αγοράς χωρίς κανένα ακαδημαϊκό κριτήριο. Το κείμενο προς διαβούλευση προσπαθεί να αλλάξει άρδην τα δομικά χαρακτηριστικά του Πανεπιστημίου.

Τα βασικά σημεία του κειμένου διαβούλευσης

Οικονομική αυτοτέλεια των πανεπιστημίων: Η κυβέρνηση προτείνει τη δημιουργία μιας «ανεξάρτητης αρχής χρηματοδότησης» που θα προχωρά σε προγραμματικές οικονομικές συμβάσεις με τα ιδρύματα, στη βάση των αποτελεσμάτων της αξιολόγησής τους από ένα συμβούλιο επιχειρηματιών, καθηγητών και δημοτικών παραγόντων.

Γίνεται ξεκάθαρη, πλέον, η προσπάθεια να αποσυρθεί το κράτος από φορέας χρηματοδότησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και να περάσει η ευθύνη στα ιδρύματα. Αυτό, σε συνδυασμό με τη δραματική μείωση της δημόσιας χρηματοδότησης, θα έχει αποτέλεσμα την αναζήτηση της αναγκαίας για τη λειτουργία τους χρηματοδότησης σε χορηγίες μισιωτών και επιχειρηματικών κύκλων – με το αζημίωτο φυσικά!

Είσοδος ανά σχολή και δχι ανά τμήμα: Το κείμενο προβλέπει την κατάργηση της έννοιας του τμήματος και του ενιαίου προγράμματος

σπουδών, όρα την υποβάθμιση της παρεχόμενης γνώσης και τον κατακερματισμό των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Προωθείται η πλήρης εξαπομίκευση των σπουδών μέσω του φακέλου πιστωτικών μονάδων, αφού φοιτητές της ίδιας σχολής θα ακολουθούν διαφορετικά μεταξύ τους προγράμματα σπουδών.

Ο κατακερματισμός του επιστημονικού αντικειμένου και των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, σε συνδυασμό με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και το καθ' ημάς «σύμφωνο πρώτης απασχόλησης», έχουν αποτέλεσμα το πλαίσιο για ένα νέο ευέλικτο μοντέλο εργαζομένου χωρίς συλλογικά κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα και, επομένως, χωρίς συλλογικές διεκδικήσεις και δικαιώματα.

Αυταρχικοποίηση στη διοίκηση του Πανεπιστημίου: Αντικατάσταση των εκλεγμένων οργάνων αρμόδιων για τη διοίκηση του Πανεπιστημίου από διορισμένα Συμβούλια Διοίκησης, που θα αποτελούνται από τοπικούς άρχοντες, μάνατζερ, εκπροσώπους του επιχειρηματικού κόσμου. Αποκλείονται από τη συμμετοχή στη διοίκηση τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας (φοιτητές, καθηγητές, εργαζόμενοι) και αναλαμβάνουν εξωπανεπιστημιακού παράγοντες. Το Πανεπιστήμιο θα διοικείται πλέον με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Πανεπιστημιακός Καλλικράτης: Οι συγχωνεύσεις τμημάτων και σχολών, αλλά και το κλείσιμο πολλών εξ αυτών, είναι σημαντικό κομμάτι του πανεπιστημιακού Καλλικράτη. Τι σημαίνει αυτό; Απόφοιτοι της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα, απολυμένοι εργαζόμενοι και καθηγητές, φοιτητές και φοιτήτριες χωρίς αντικείμενο σπουδών.

Οι αντιδράσεις και οι αντιστάσεις

Οι πρώτες αντιδράσεις στην επίθεση που δέχεται το δημόσιο πανεπιστήμιο έρχονται από οργανώσεις της Αριστεράς, φοιτητικά σχήματα, συνελεύσεις τμημάτων και φοιτητών και συγκλήτους πανεπιστημίων.

Τα Πανεπιστήμια Θεσσαλίας, Ιωαννίνων, Αιγαίου, Πατρών, Κρήτης ΕΜΠ, ΕΚΠΑ και ΑΠΘ, κατόπιν συνεδριάσεων των συγκλήτων τους, απορρίπτουν το κείμενο διαβούλευσης του υπουργείου Παιδείας ως βάση διαλόγου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μάλιστα, σύγκλητοι κατηγορούν την κυβέρνηση για αντισυνταγματικές ρυθμίσεις και παραβίαση θεμελιωδών ακαδημαϊκών αρχών.

Στα πανεπιστήμια όλης της χώρας έχει ξεκινήσει γύρος συνελεύσεων των φοιτητικών συλλόγων που απορρίπτουν το κείμενο διαβούλευσης του υπουργείου. Τα φοιτητικά σχήματα που έχουν αναφορά την αντικαπιταλιστική και ριζοσπαστική Αριστερά, αλλά και τον αυτόνομο χώρο, συμμετέχουν με κοινά πλαίσια και με στόχο τη δημιουργία ισχυρών αντιδράσεων και αντιστάσεων απέναντι στην επίθεση που δέχεται το δημόσιο πανεπιστήμιο.

Το φοιτητικό κίνημα

Η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος έχει μπει ως προτεραιότητα σε αριστερές φοιτητικές οργανώσεις και συνδικαλιστικά φοιτητικά σχήματα. Η επίθεση που δέχεται το δημόσιο πανεπιστήμιο, σε συνδυασμό με την επίθεση στο δημόσιο σχολείο, κινδυνεύει να αλλάξει ριζικά τη φύση της δημόσιας εκπαίδευσης στο σύνολό της. Όπως είπε και η υπουργός Παιδείας πρόσφατα, «έφτασε η ώρα να ανοίξουμε πλέον και επίσημα τη συζήτηση για το Νέο Πανεπιστήμιο. Τη συζήτηση για τη «μητέρα όλων των μαχών».

Το φοιτητικό κίνημα σε δύσκολες περιόδους αποτέλεσε μέτωπο αντίστασης με νικηφόρα αποτέλεσμα σε μεταρρυθμίσεις που προωθούσαν συντηρητικές και νεοφιλεύθερες κυβερνήσεις, αλλά και συγκρούστηκε με ανελεύθερα και φασιστικά καθεστώτα. Σήμερα η συγκυρία απαιτεί από το φοιτητικό κίνημα να βάλει αιχμές, να ανασυγκροτηθεί, να οργανωθεί και να αναχαιτίσει την πιο σκληρή μέχρι σήμερα επίθεση που δέχεται το δημόσιο πανεπιστήμιο. Χρειαζόμαστε ένα ενωτικό, συγκρουσιακό, ανατρεπτικό φοιτητικό κίνημα ως βάση για τη δημιουργία πανεκπαιδευτικού μετώπου που θα αποκρούσει την επίθεση στο σύνολο της δημόσιας εκπαίδευσης. Χρειαζόμαστε ένα φοιτητικό κίνημα που θα αναγνωρίζει την ανάγκη για σύνδεση των φοιτητικών αγώνων με τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας για το δικαίωμα στην εργασία, την παιδεία, την ελευθερία, τη ζωή. Χρειαζόμαστε ένα λαϊκό κίνημα που θα συγκροτείται πάνω στη διεκδίκηση των δικαιωμάτων. Στις διεκδικήσεις των εργαζομένων στη μόνιμη και σταθερή δουλειά με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, των φοιτητών-ριών για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και πτυχία με κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα, των μαθητών-ριών για ένα σχολείο που σέβεται τους μαθητές και τις ανάγκες τους.

Κατερίνα Μπακιρτζή

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

κι Όμως κινείται...

ΣΤΕΚΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

Tο Στέκι Μεταναστών μετακόμισε το 2003 στην οδό Τσαμαδού, σε μεγαλύτερο κτίριο, για να μπορέσει να στεγάσει τις ποικίλες δραστηριότητες που φιλοξενούσε στο κτίριο της Βαλετσίου, αλλά και να επεκτείνει το εύρος των δράσεών του. Πέντε χρόνια μετά, το κτίριο της Τσαμαδού αποδείχτηκε και πάλι μικρό. Το γραφείο υποστήριξης και ενημέρωσης μεταναστών και προσφύγων, τα μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες και μετανάστριες από τα Πίσω Θρανία, οι συνεδριάσεις των δύο Δικτύων, οι συναντήσεις του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ, τα μαθήματα υπολογιστών του UFU, οι συνελεύσεις των συλλογικοτήτων του LGBTQ κινήματος, των ομάδων και των περιοδικών διεθνιστικής αλληλεγγύης, οι μαζώνεις των αντικαταστατικών, αντιμεταριστικών και αντιεθνικιστικών πρωτοβουλιών, τα μαγειρέματα της συλλογικής κουζίνας, αλλά και οι μουσικές παραστάσεις, οι εκδηλώσεις, τα γλέντια, στριμώχνο-

νταν ασφυκτικά στο κτίριο της Τσαμαδού 13.

Έτσι το Νοέμβρη του 2009 οι συλλογικότητες και οι άνθρωποι που συμμετέχουν και δραστηριοποιούνται στο Στέκι Μεταναστών προχώρησαν στην κατάληψη του κτιρίου της Τσαμαδού 15, ιδιοκτησίας Δρομοκάρτειου, το οποίο ήταν κλειστό για χρόνια. Με αυτή την κίνηση, ξαναζωντάνεψαμε ένα ρημαγμένο κτίριο, που έμενε για χρόνια κλειστό, το οποίο συντηρήσαμε και επιδιορθώσαμε με δικά μας χρήματα. Το μετατρέψαμε σε ένα χώρο ανοιχτό και φιλόξενο για όλες τις δραστηριότητες του Στεκιού Μεταναστών, αλλά και για νέες: παιδότοπος, χώρος για πρόβες μουσικών σχημάτων, και αυτές είναι μόνο οι πρώτες ιδέες. Ταυτόχρονα, «πήραμε ανάσα», οι συναντήσεις αναβαθμίστηκαν, εκδηλώσεις και προβολές, εκθέσεις και βιβλιοπαρουσίασεις έγιναν πιο ευρύχωρες, φιλοξενώντας πολύ περισσότερο κόσμο και δίνοντας τη δυνατότητα υλοποίησης περισσότερων δραστηριοτήτων.

Όλα αυτά όμως δεν ευχαρίστησαν καθόλου τη διοίκηση του Δρομοκάρτειου. Άν και από την πρώτη στιγμή επιδώξαμε και ήρθαμε σε επαφή μαζί τους, εξηγώντας τη φιλοσοφία του εγχειρήματος και τις δραστηριότητες που φιλοξενεί, και προτείνοντάς τους συνέργειες, η αντιμετώπιση ήταν εχθρική. Από την αρχή είμαστε σε επικοινωνία με τους γιατρούς του Δρομοκάρτειου και προτείναμε στη διοίκηση να λειτουργούμε από κοινού το Κοινωνικό Κέντρο, μέσα από ανοιχτές δομές, τις πρωινές ώρες ως εντευκτήριο για τα άτομα που είναι σε διαδικασία αποασυλοποίησης από τον Ξενώνα του Δρομοκάρτειου στην Κωλέττη, και το απόγευμα για τις δραστηριότητες του Στεκιού Μεταναστών. Οι προτάσεις απορρίφθηκαν, όπως και η πρόταση για χαμηλό ενοίκιο. Η απάντηση ήρθε με εξώδικο έξωσης, ατομικές μηνύσεις σε καταληψίες και καλέσματα στην αστυνομία για βίαιη εκκένωση του κτιρίου.

Η ίδια αυτή διοίκηση που άφησε το κτίριο

Παιδικό Στέκι, Τσαμαδού 15

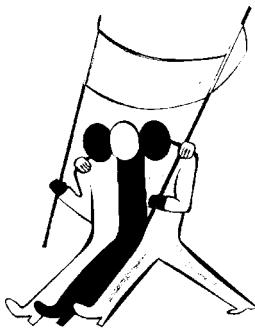
Tο σκεφτόμασταν καιρό, το συζητούσαμε καιρό, ήρθε η ώρα να το υλοποιήσουμε: Ένα παιδικό στέκι που θα απασχολεί δημιουργικά τα παιδιά και θα λειτουργεί απελευθερωτικά και γόνιμα για τους γονείς. Επειδή η λογική του «παρακαρδιμάτος» των παιδιών στην πρώτη εύκαιρη λύση δεν μας εκφράζει, θέλαμε ένα χώρο, καθαρό και φιλικό προς τους μικρούς χρόστες του, όπου να μπορούμε να θέσουμε εμείς τους όρους λειτουργίας του για να βρισκόμαστε μαζί με τα παιδιά μας και να περνάμε

δημιουργικά μαζί τους. Ένα παιδικό στέκι βασισμένο στην αλληλεγγύη, την ισότητα, το σεβασμό και την αποδοχή του διαφορετικού. Ένα πολύχρωμο χώρο όπου ελληνάκια και μεταναστάκια θα συνευρεθούν χωρίς διαχωρισμούς, θα παίζουν και θα μάθουν το ένα από το άλλο ισότιμα. Ένα παιδικό στέκι που επιπλέον θα δώσει διέξοδο στις μετανάστριες που παρακολουθούν ή θέλουν να παρακολουθήσουν τα μαθήματα ελληνικών από τα Πίσω Θρανία και θα τους επιτρέψει να αφήσουν τα παιδιά τους εκεί

όπου θα μπορούν να παίζουν, να συμμετέχουν σε θεατρικά και μουσικά παιχνίδια, να παρακολουθήσουν παραστάσεις.

Και εγένετο το παιδικό στέκι στο υπόγειο της Τσαμαδού 15. Οι επισκευές ολοκληρώνονται και σύντομα θα πλημμυρίσει με γέλια και φωνές. Η ύπαρξη τριών χώρων επιτρέπει τον ηλικιακό διαχωρισμό των παιδιών και τη συμμετοχή σε παράλληλες δραστηριότητες. Το εγχείρημα μεγάλο και δύσκολο, αλλά εφικτό!

Ε.Φ.

KI ΌΡΙΩΣ KIVΕΙΤΑ...

Κέντρο, Τσαμαδού 13-15

να ρημάζει, που φόρεσε αδιαμαρτύρητα ένα μεγαλοπρεπές φέσι 35.000 ευρώ από τον τελευταίο ενοικιαστή που το λειτουργούσε ως μπαρ, που δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για το τι συνέβαινε εκεί μέχρι την ημέρα της κατάληψης, έρχεται τώρα να ζητήσει την έξωση των «ενοχλητικών» καταληψιών. Είναι ανένδοτη σε οποιαδήποτε πρόταση για μια κοινωνικά επωφελή χρήση του κτιρίου.

Από την πλευρά μας έχουμε ξεκαθαρίσει ότι θα υπερασπιστούμε το Κοινωνικό Κέντρο της Τσαμαδού 15, κάντρα στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων χώρων και την εμπορευματοποίηση κάθε πτυχής της ζωής μας. Καταλαμβάνουμε ένα άδειο κτίριο, το ξαναζωντανεύουμε και το επιστρέφουμε στην κοινωνία. Αντιστέκόμαστε στα κλειδαμπαρωμένα κτίρια και διεκδικούμε χώρους που να μας χωρούν όλους και όλες για να φιλοξενήσουν τις ανησυχίες και τις επιθυμίες μας.

Ερμιόνη Φρεζούλη

Μαγειρεύουμε Συλλογικότητα, Σερβίρουμε Αλληλεγγύη

Στο Στέκι Μεταναστών - Κοινωνικό Κέντρο στην Τσαμαδού 13-15, ένα χώρο που εδώ και χρόνια επιχειρεί να συνδιάσει ποικίλες λογικές για την κοινωνική χειραφέτηση με παρεμβάσεις στην καθημερινή ζωή, που γειώνουν τη θεωρία στην πράξη, ήρθε να προστεθεί και η προσπάθεια για τη συλλογική κουζίνα El Chef, κάθε Σάββατο. Η πολιτική της λογική είναι στοιχειώδης, αλλά εξαιρετικά σημαντική: Η δημιουργία και προσφορά φαγητού καλής ποιότητας, σε ένα περιβάλλον αλληλεγγύης και συντροφικότητας και με ελάχιστο αντίτιμο που επιτρέπει τη συνέχιση της λειτουργίας της, αλλά και δωρεάν σε όποιον-α δεν έχει τη δυνατότητα να πληρώσει.

Δεν ονομάστηκε συλλογική κουζίνα τυχαία, καθώς θέλουμε όλοι-ες που απολαμβάνουν το μαγείρεμα ή έστω το φαγητό, να μπορούν να βρουν μια θέση σε αυτή, να συνδιαμορφώσουν την καθημερινότητά τους και να την κάνουν έστω και λίγο καλύτερη.

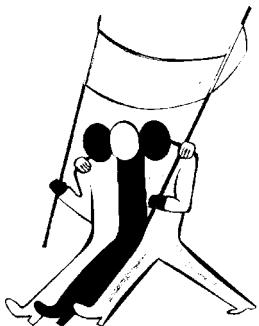
Σε μια εποχή που οι σύγχρονες συνθήκες ζωής και αυτά που επιχειρούνται να επιβληθούν μέσα στην κρίση λιγοστεύουν τον ελεύθερο χρόνο και φτωχαίνουν όχι μόνο την ποιότητα της καθημερινής ζωής αλλά και την τσέπη μας, πιστεύουμε πως ένα πιάτο με φτηνό νόστιμο φαγητό, σε ένα περιβάλλον ανοιχτό σε κάθε διαφορετικότητα και κάθε επικοινωνία, μπορεί να είναι μια προσωρινή αυτόνομη ζώνη για να επανοικειοποιηθούμε τις καθημερινές μας ανάγκες, ικανοποιώντας

τες συλλογικά.

Η ομάδα είναι ανοιχτή σε όποιον-α συμφωνεί με τη λογική της και ενδιαφέρεται να συμμετάσχει. Μαγειρεύουμε από κοινού κάθε Σάββατο από τις 12, τρώμε μαζί και συζητάμε από τις 3 έως τις 6 και, φυσικά, πλένουμε και το πιάτο μας!

Συλλογική Κουζίνα
Στεκιού Μεταναστών EL CHEF
silogikhkouzina@yahoo.gr

Οι Rabits στην Ευρώπη Φρούριο

Óταν στις ιταλικές και ισπανικές ακτές έπαφαν να εμφανίζονται πλέον μαζικά πρόσφυγες, Ιταλία και Ισπανία άρχισαν να διατυπωνίζουν την επιτυχία της θωράκισης των εθνικών τους συνόρων και κατ' επέκταση των ευρωπαϊκών. Την ίδια στιγμή όμως η στρατιωτικοποίηση των συνόρων και η ευρωπαϊκή χρηματοδότηση ενδιάμεσων χωρών για τη συγκράτηση των μεταναστών εξέτρεψαν τις μεταναστευτικές διαδρομές. Τα δύο τελευταία χρόνια βλέπουμε να αλλάζει η σύνθεση του μεταναστευτικού πληθυσμού που φθάνει στην Ελλάδα με στόχο να την διασχίσει ώστε να προχωρήσει στην υπόλοιπη Ευρώπη. Τόσο στην Αθήνα αλλά σε μεγάλο βαθμό στην Πάτρα και την Ηγουμενίτσα όλο και πιο μαζικά Αφρικανοί προστίθενται σ' έναν πίδη «εδραιωμένο - εγκλωβισμένο» τρανζίτ πληθυσμό από το Αφγανιστάν, το Ιράν, το Ιράκ κ. α.

Το μεταναστευτικό ζήτημα στην Ελλάδα τους τελευταίους μήνες απέκτησε κεντρική πολιτική σημασία. Με μεγαλύτερη ένταση γινόμαστε μάρτυρες μιας συνεχούς ανόδου του ρατσισμού, που στο έδαφος της κοινωνικής ανασφάλειας αναζητά αποδιοπομπάους τράγους της οικονομικής κρίσης. Ξαφνικά, βρισκόμαστε σε μια «κατάσταση εκτάκτου ανάγκης» και «ανθρωπιστικής κρίσης» που χρεώνεται στους ίδιους τους μετανάστες και τις μετανάστριες, στα θύματα των αντιμεταναστευτικών πολιτικών και της απουσίας κοινωνικής πολιτικής.

Στις αρχές Νοεμβρίου ξεκίνησε τις επιχειρήσεις στα ελληνοτουρκικά σύνορα η ομάδα Rabits (Rapid Border Intervention Teams) της Frontex. Πρόκειται για ένοπλες Μεθοριακές Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης που δημιουργήθηκαν επίσημα το 2007, αλλά για πρώτη φορά αναπτύσσουν τη δράση τους τώρα. Η ελληνική κυβέρνηση πανηγυρίζει σαν επιτυχία της ότι το αίτημα της για βοήθεια από την ΕΕ έγινε δεκτό. Το όλο θέμα πάιρνει μεγάλη έκταση σε ελληνικά αλλά κυρίως διεθνή ΜΜΕ που καταφένουν μαζικά στην ευρύτερη περιοχή του Έβρου. Στον ελληνικό τύπο οι 200 ευρωπαίοι συνοριοφύλακες παρουσιάζονται σαν μικροί ήρωες που θα αναχαιτίσουν τον «εχθρό». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο μιντιακός χαρακτήρας της παρέμβασης των Rabits σηματοδοτεί την επίσημη αναγνώριση από την ΕΕ των ελληνοτουρκικών συνόρων ως εξωτερικών της συνόρων, αλλά εξίσου την εφαρμογή νέων τεχνικών καταστολής και ελέγχου των μεταναστών.

Με στόχο να ενισχύσουν τη λογική αυτή που θέλει τα ευρωπαϊκά σύνορα εδώ, βρέθηκαν στα σύνορα τις πρώτες μέρες της επιχείρησης ο Ερίκ Μπεσόν, γάλλος υπουργός μεταναστευτικής και η Σεσίλια Μάλστρομ,

ευρωπαϊκή επίτροπος αρμόδια για εσωτερικές υποθέσεις. Η επίσκεψή τους είναι παράλληλα μια προσπάθεια να δημιουργηθούν εντυπώσεις ως προς το ότι η Ευρώπη ενδιαφέρεται να διασφαλίσει τα δικαιώματα των αιτούντων ασύλο.

Βασικό επιχείρημα των πολέμιων της Frontex είναι ότι μεγάλο μέρος από τους μετανάστες που εισέρχονται είναι πιθανοί αιτούντες προστασίας και οι στρατιωτικές επιχειρήσεις αποτροπής καταπαύονται την αρχή της μη επαναπροώθησης που προβλέπεται από τη Συνθήκη της Γενεύης. Γί' αυτό, ο Μπεσόν, βγαίνοντας από το κέντρο κράτησης στο Φυλάκιο, ισχυρίστηκε ότι προσωπικά διαπίστωσε ότι έχουμε να κάνουμε αποκλειστικά με «οικονομικούς μετανάστες».

Οι δηλώσεις Μπεσόν αντανακλούν τη γενικότερη πολιτική διαχωρισμού και κατηγοριοποίησης των μεταναστών στα σύνορα με μαζικά κριτήρια και κυρίως βάσει της αποδιδόμενης σε αυτούς εθνικότητας. Η διαδικασία ταυτοποίησης που εισάγει η Frontex σκοπεύει στο διαχωρισμό ανάμεσα σε αυτούς που υποτίθεται ότι τηρούν τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία και αυτούς που είναι «απλώς οικονομικοί μετανάστες». Με αυτό τον τρόπο το δικαίωμα παραμονής συρρικνώνεται σε μια ελάχιστη κατηγορία, η αστυνομία και οι «τεχνοκράτες» της Frontex αποφασίζουν με συνοπτικές διαδικασίες για την τύχη των νεοεισερχόμενων μεταναστών και ανοίγει ο δρόμος για μια βιομηχανία απελάσεων.

Από όσα γνωρίζουμε η εμπλοκή της Frontex σήμανε το σταμάτημα της συνηθισμένης πρακτικής των άτυπων επαναπροώθησεων στην Τουρκία από το ποτάμι του Έβρου και την πραγματοποίηση, πλέον, ομαδικών «νόμιμων» απελάσεων βάσει του πρωτοκόλλου επαναπροώθησης Ελλάδας - Τουρκίας. Οι επαναπροώθησεις αυτές δεν περιορίζονται στην περιοχή του Έβρου. Στη Χίο οι αστυνομικές αρχές προσπάθησαν να απελάσουν 20 ιρακινούς, ιρανούς και τούρκους πρόσφυγες στα τουρκικά παράλια. Η προσπάθεια αυτή έγινε με βάση το ελληνοτουρκικό πρωτόκολλο και για γραφειοκρατικούς λόγους δεν λειτούργησε. Ταυτόχρονα και παράλληλα με τις απελάσεις στην Τουρκία προετοιμάζεται η συμμετοχή της Ελλάδας στις διαρκώς αυξανόμενες κοινές πτήσεις απελάσης που οργανώνεται η Frontex.

Αποτέλεσμα της εμπλοκής της Frontex στο συνοριακό έλεγχο και της διαδικασίας ταυτοποίησης και απελάσης είναι και η ασφυκτική κατάσταση στην οποία βρίσκονται τα κέντρα κράτησης στα ελληνοτουρκικά σύνορα, που είναι γεμάτα από πρόσφυγες υπό απέλαση, ανάμεσά τους οικογένειες και ασυνόδευτοι ανήλικοι. Η διάρκεια της διοικητικής κράτησης έχει αυξηθεί δραματικά ενώ οι

συνθήκες κράτησης είναι άθλιες. Η αλλαγή της ηλικίας και της εθνικότητας στους μετανάστες είναι κοινή πρακτική, όπως και η ταχύρυθμη απόρριψη των αιτήσεων ασύλου. Απεργίες πείνας, αυτοτραυματισμοί, απόπειρες αυτοκτονίας είναι συχνά οι μοναδικοί τρόποι αντίστασης των υπό απέλαση μεταναστών για τη διεκδίκηση της ελευθερίας τους και αντιμετωπίζονται με βία και απομόνωση.

Ο κυρίαρχος λόγος παρουσιάζει την άφιξη των Rabits σαν μοναδική άμεση λύση σε μια υποτιθέμενη απειλή και μια «κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Το γεγονός ότι βασικές ελευθερίες και δικαιώματα των προσφύγων αναστέλλονται δικαιολογείται με ένα τέτοιο πλαίσιο σαν «αναγκαίο κακό». Ο πόλεμος της Ευρώπης εναντίον των μεταναστών στα σύνορα πλαισιώνεται από μια ξενοφοβική επιχειρηματολογία που παρουσιάζει τους μετανάστες και τις μετανάστριες ως εισβολείς. Πρόκειται για μια αντίληψη που ευθέως συνομιλεί με τους «αγανακτισμένους» πολίτες και τις φασιστικές συμμορίες, τους προστάτες της εθνικής καθαρότητας και των καθαρών από μετανάστες πλατειών.

Με άλλα λόγια, οι Rabits έρχονται να νομιμοποιήσουν και ενθαρρύνουν την ξενοφοβία και το ρατσισμό, συμπληρώνοντας μια γενικότερη κατάσταση βαρβαρότητας που ξεκινάει από τα σύνορα και φτάνει μέχρι τον Άγιο Παντελεήμονα και την πλατεία Αττικής. Η επίκληση της «έκτακτης ανάγκης» για την επιχείρηση των Rabits και η εξαίρεση δικαιωμάτων που επιβάλλεται στους μετανάστες στα σύνορα είναι ενδεικτικά ενός νέου ευρωπαϊκού απαρτχάντ.

Ρεγγίνα Μαντανίκα,
Γιώργος Μανιάτης

ΞΕΝΩΝΑΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ανοικτός, αλληλέγγυος, αυτοοργανωμένος!

Από το 2000, ο Ξενώνας του Κέντρου Υποδοχής Προσφύγων στη Θεσσαλονίκη αποτελεί τη μοναδική δομή προσωρινής φιλοξενίας οικογενειών προσφύγων. Το Φλεβάρη του 2010, ο Ξενώνας Προσφύγων στη Θεσσαλονίκη έφθασε ένα βήμα πριν από το οριστικό κλείσιμο, όταν η δημόσια χρηματοδότηση σταμάτησε και η προηγούμενη διοίκηση εγκατέλειψε. Δεκάδες πρόσφυγες, γονείς με ανήλικα παιδιά, κινδύνευαν να βρεθούν στο δρόμο και η πόλη μας θα έχανε το μοναδικό χώρο φιλοξενίας.

Τότε, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία, μαζί με άλλες κοινωνικές οργανώσεις, με πολλούς άλλους ανθρώπους από την πόλη, Έλληνες και μετανάστες, και – κυρίως – μαζί με τους ιδιους τους ενοίκους, αποφάσισε να κρατήσει τον ξενώνα ανοιχτό. Η συνέλευση των ενοίκων και των αλληλέγγυων πολιτών ανέλαβε τη διαχείριση, μοιραστήκαμε τις πρακτικές δουλειές με τους ένοικους και δεκάδες εθελοντές, ζητήσαμε και βρήκαμε προσφορές σε είδη και οικονομική ενίσχυση από τους πολίτες της Θεσσαλονίκης.

Και τα καταφέραμε. Επί δέκα μήνες, ο ξενώνας λειτουργεί ως ανοιχτό εγχείρημα κοινωνικής αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης. Παρέχει στέγη και διατροφή στις οικογένειες των ενοίκων (γύρω στα 70 άτομα), εξασφαλίζει τα αναγκαία για τα παιδιά και τα βρέφη, στηρίζει τους μαθητές στο σχολείο και τους ενήλικες στη δουλειά. Και όλα αυτά μέσα από μια συμμετοχική διαχείριση, ανοιχτή σε κάθε κοινωνικό έλεγχο.

Απέναντι στην κυβέρνηση και τις ρατσιστικές πολιτικές

Την ίδια στιγμή, το αρμόδιο υπουργείο Υγείας έμενε άφαντο. Όχι μόνο δεν αναλάμβανε τον ξενώνα, με δημόσια χρηματοδότηση και με διάφανη διαχείριση, όπως ζητούσαμε, αλλά προσπαθούσε με κάθε τρόπο να δυσκολέψει τη ζωή των ενοίκων, κόβοντας το ρεύμα, εμποδίζοντας την ανανέωση των αδειών παραμονής κ.ο.κ.

Όταν, λίγους μήνες μετά, πληροφορηθήκαμε το σταδιακό κλείσιμο και των άλλων κέντρων φιλοξενίας της χώρας, στη Λέσβο, τη Σπερχειάδα και το Λαύριο, έγινε σαφές ότι αυτή η στάση δεν αποτελεί αδυναμία, αλλά συνειδητή πολιτική ρατσιστικού αποκλεισμού. Τη στιγμή που τεράστιοι κρατικοί και κοινοτικοί πόροι ξοδεύονται στα νέα κέντρα κράτησης και σε άλλα μέσα καταστολής, η κυβέρνηση περιορίζει μέχρι καταργήσεως την κρατική και ευρωπαϊκή χρηματοδότηση των χώρων φιλοξενίας.

Η ποινικοποίηση της προσφυγιάς που ξεκινά από τα σύνορα, με τους πνιγμούς, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τις απελάσεις, τη FRONTEX και τη συνοριοφυλακή, ολοκληρώνεται στις πόλεις και τις γειτονιές μας με την άρνηση νομιμοποίησης, τον αποκλεισμό από τα κοινωνικά δικαιώματα, την απουσία κάθε πρόνοιας και σπίρτζης. Όταν οι πρόσφυγες, ενήλικες ή παιδιά, στέρονται σπίτι, δουλειά, περίθαλψη, εκπαίδευση, τότε καταδικάζονται συνειδητά στη φτώχεια, τον αποκλεισμό, την ανεργία και τελικά την απέλαση.

Μαζί με την κοινωνία

Καμιά «ιδιωτική πρωτοβουλία» δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποκαταστήσει το κενό που αφήνει η διάλυση του «κράτους πρόνοιας». Η δράση μας στον ξενώνα Προσφύγων έχει ακριβώς τον αντίθετο χαρακτήρα. Αποτελεί έμπρακτη αντίσταση στη ρατσιστική πολιτική και στο κλείσιμο των χώρων φιλοξενίας. Στηρίζοντας τον ξενώνα, διεκδικούμε με τον πιο άμεσο τρόπο χώρους υποδοχής για τους πρόσφυγες, ανοιχτούς τόσο για τους ενοίκους όσο και για την κοινωνία, με δημόσια χρηματοδότηση και δημόσια διοίκηση.

Μακριά από λογικές φιλανθρωπίας και υποκατάστασης, πιστεύουμε ότι η αλληλεγγύη πρέπει να πάρει υλικές μορφές, σε συνδυασμό πάντα με τους κοινωνικούς αγώνες και την πολιτική διεκδίκηση των δικαιωμάτων των προσφύγων αλλά και δώλων μας, στην εργασία, την υγεία, την εκπαίδευση, την ελεύθερη μετακίνηση, του δικαιώματος τελικά κάθε ανθρώπου να διαλέγει αυτός τον τόπο που θα ζήσει και θα εργαστεί.

Η στήριξη των πιο αποκλεισμένων κομματών της κοινωνίας, όπως οι πρόσφυγες, δεν είναι μόνο υποχρέωση του κράτους – το οποίο αρνείται να την αναλάβει. Είναι πεδίο αντίστασης, αυτοοργάνωσης για την ίδια την κοινωνία, πεδίο ταξικής αλληλεγγύης για τους όλους τους εργαζόμενους.

Ειδικά σήμερα, μέσα στην κρίση, τη φτώχεια και την ανεργία που φέρνουν οι κυρίαρχες πολιτικές και η υπερεκμετάλλευση ελλήνων και μεταναστών εργαζομένων, κάθε

εγχείρημα αυτοοργάνωσης γύρω από τις βασικές ανάγκες όλων μας, τη στέγαση, τη σύτηση, την εκπαίδευση, την περίθαλψη, την ψυχαγωγία, την κοινωνικοποίηση, αποκτά πολλαπλό νόημα.

Δημιουργούμε ένα χώρο ανοιχτό, αλληλέγγυο, αυτοοργανωμένο

Φέτος, μαζί πάντα με τους ενοίκους, θέλουμε να διευρύνουμε αυτό το εγχείρημα αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης.

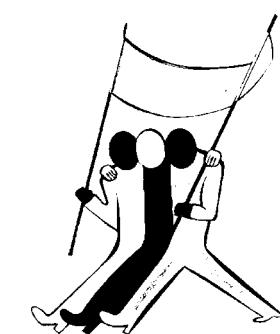
Συνεχίζουμε να διεκδικούμε, όσο πιο δυναμικά μπορούμε, από την κυβέρνηση και κάθε υπεύθυνο φορέα να αναλάβει τη χρηματοδότηση του ξενώνα. Όσο όμως έχουμε την ευθύνη εμείς, δεν λαμβάνουμε, δεν ζητάμε και δεν διαχειρίζόμαστε καμιά κρατική χρηματοδότηση ή ιδιωτική χορηγία. Κρατάμε τον ξενώνα ανοιχτό με βάση την εθελοντική δουλειά όλων μας, ενώ την ευθύνη της διαχείρισης την έχει η κοινή συνέλευση ενοίκων και αλληλέγγυων πολιτών. Καλύπτουμε τις καθημερινές ανάγκες παιδιών και ενηλίκων μέσα από την αναζήτηση προσφρόνων και οικονομικής ενίσχυσης από πολίτες και συλλογικότητες. Η ομάδα εθελοντών δασκάλων του Στεκιού Μεταναστών «Έκτος Τάξης» αναλαμβάνει την υποστηρικτική διδασκαλία των παιδιών και τη συνεργασία με τους εκπαιδευτικούς στα σχολεία τους, αλλά και τη διδασκαλία ελληνικών στους ενήλικες. Αντίστοιχες ομάδες εθελοντών-ριών αναλαμβάνουν την υποστήριξη των ενοίκων σε θέματα υγείας, τη νομική υποστήριξη, τη λειτουργία του παιδότοπου, τη συντήρηση του κτηρίου. Βοηθάμε τους πρόσφυγες να βρουν δουλειά και δικό τους σπίτι, ώστε να υπάρχει συνεχώς η δυνατότητα υποδοχής νέων οικογενειών.

Τέλος, θα προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε μαζί με τους ενοίκους, και όχι μόνο, αυτοοργανωμένες κοινότητες εργασίας, για τη στήριξη τόσο των ενοίκων – που μέσα στην κρίση είναι πολύ δύσκολο να βρουν δουλειά – όσο και του ξενώνα.

Τέτοια εγχειρήματα αυτοοργανωμένης κοινωνικής οικονομίας, σε συνδυασμό με δομές έμπρακτης αλληλεγγύης, όπως οι ξενώνας, τα μαθήματα, το Στεκι Μεταναστών, αποτελούν για εμάς σημαντικά πειράματα κοινωνικής αντίστασης απέναντι στην κρίση και την εκμετάλλευση.

**Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία
Θεσσαλονίκης**
Διαχειριστική Συνέλευση Ξενώνα

μεταναστευτικά

ΦΥΛΑΚΕΣ: Άδειες υποσχέσεις, αβάσταχτη καθημερινότητα

Τα θέματα που απασχολούν τους φυλακισμένους παραμένουν σταθερά και ανεπίλυτα. Άδειες, υπερπληθυσμός, συνθήκες διαβίωσης, ιατρική περίθαλψη, ανύπαρκτα προγράμματα επανένταξης είναι μερικά μόνο από ένα μακρύ κατάλογο. Αυτό που έρχεται να προστεθεί είναι το γεγονός ότι τα ζητήματα αυτά λαμβάνουν διαχρονικό πλέον χαρακτήρα, μιας και η κυβέρνηση δεν δείχνει να συμμερίζεται την αγωνία και τον πόνο των κρατουμένων.

Καθημερινότητα που σπάει κόκκαλα

Ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία παρατηρείται μάλλον οπισθοχώρηση ακόμα και σε βασικά ζητήματα καθημερινής επιβίωσης. Η «δημοσιονομική πειθαρχία» που επέβαλε το οικονομικό διευθυντήριο της ΕΕ και το ΔΝΤ εννοείται ότι εφαρμόστηκε χωρίς καθυστέρηση στις φυλακές. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η μείωση του συστίου, το κλείσιμο διαφόρων προγραμμάτων εντός της φυλακής, η έλλειψη κρεβατιών, στρωμάτων και ειδών πρώτης ανάγκης. Οι συνθήκες αυτές, εκ των πραγμάτων, δημιουργούν ασφυκτικό πλαίσιο για τους έγκλειστους, στο οποίο επιβιώνουν δύοι κρατούμενοι έχουν την οικονομική δυνατότητα να προμηθευτούν τα απαραίτητα από το παντοπάλειο της φυλακής και αυτοί δεν είναι πολλοί. Οι οικογένειες και οι οικείοι των κρατουμένων δυσκολεύονται να παρέχουν στους περισσότερους τα χρήματα που έχουν ανάγκη.

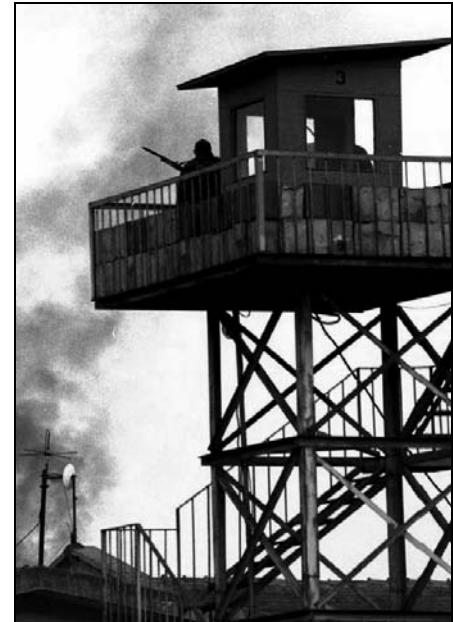
Ο υπερπληθυσμός των φυλακών είναι ένα από τα κυριότερα ζητήματα και θα παραμένει όσο οι πολιτικές που ποινικοποιούν τη φτώχεια και την τοξικοεξάρτηση ενισχύονται από τις κατασταλτικές μεθόδους και την αναλγησία του κρατικού μηχανισμού. Οι καταγγελίες για κρατούμενους που κοιμούνται σε στρώματα χωρίς κρεβάτια — ή ακόμα και στο πάτωμα— πληθαίνουν, ενώ συχνά οι διευθύνσεις των φυλακών, ελλείψει πόρων, στρέφονται σε φιλανθρωπικούς οργανισμούς και στην εκκλησία για να «μπαλώσουν» όποιες τρύπες μπορούν. Σε μία συγκεκριμένη φυλακή μάλιστα η διεύθυνση αρνούνταν επί ώρες να δεχτεί κλούβα φυλακισμένων γιατί δεν είχε χώρο να τους τοποθετήσει.

Το νοσοκομείο των Φυλακών Κορυδαλλού «Ο Άγιος Παύλος», το μοναδικό νοσοκομείο αποκλειστικά για φυλακισμένους, σίγουρα δεν αποτελεί το καμάρι του σύγχρονου ελληνικού σωφρονιστικού συστήματος. Ορθετικοί, καρκινοπαθείς, κρατούμενοι που έχουν ανάγκη από συνεχείς μεταγγίσεις αίματος, καθώς και πολλοί άλλοι που πάσχουν από διάφορες ασθένειες, στοιβάζονται κάτω από απαράδεκτες συνθήκες με τεράστιες ελλείψεις σε φάρμακα και σε νοσηλευτικό προσωπικό.

Η δικαιοσύνη είναι τυφλή απέναντι στα προβλήματα των κρατουμένων

Το υπουργείο Δικαιοσύνης έχει αφήσει εδώ και καιρό να διαρρεύσει ότι πρόκειται να πάρει διάφορες νομοθετικές πρωτοβουλίες, οι οποίες, σύμφωνα με τις ίδιες διαρροές, θα έχουν ευεγερτικά αποτελέσματα τόσο για τις συνθήκες κράτησης όσο και για τον εκσυγχρονισμό του Ποινικού Κώδικα. Έχει μάλιστα δώσει στη δημοσιότητα και ένα ενημερωτικό σημείωμα που αφορά τον εκσυγχρονισμό του συστήματος ποινών. Σύμφωνα με το σημείωμα αυτό, το υπουργείο προτίθεται να υιοθετήσει διατάξεις οι οποίες μεταξύ άλλων προβλέπουν την απαγόρευση κράτησης για δικαστικά έξοδα, τη μετατροπή των ποινών φυλάκισης έως τρία έτη σε χρηματική ποινή με παροχή κοινωφελούς εργασίας γι' αυτούς που δεν έχουν τα μέσα να την εξαγοράσουν, τη δυνατότητα υφ' όρων απόλυτης στο 1/5 της ποινής για ποινές από τρία έως πέντε χρόνια. Τέλος, δίνεται η δυνατότητα για κατ' οίκον έκτιση ποινής για μάτομα άνω των εβδομήντα πέντε ετών που έχουν διαπράξει συγκεκριμένα αδικήματα, καθώς και ο ευεγερτικός υπολογισμός ποινής για ορισμένες κατηγορίες βαρέως πασχόντων κρατουμένων ως αντιστάθμισμα στο γεγονός ότι οι κρατούμενοι αυτοί αδυνατούν να εργαστούν στη φυλακή και, ως εκ τούτου, να επωφεληθούν από τα μεροκάματα επιτυγχάνοντας έτσι την ταχύτερη απόλυτη τους. Οι παραπάνω διατάξεις είναι καταρχήν θετικές, ωστόσο αφορούν ένα μικρό μόνο μέρος του πληθυσμού των φυλακών, ενώ επιφυλάξεις διατηρούνται για το κατά πόσο το τελικό κείμενο θα εμπεριέχει το σύνολο των παραπάνω προτάσεων, καθώς και για ενδεχόμενους περιοριστικούς όρους, μειώνοντας ακόμα περισσότερο τον αριθμό αυτών που θα επωφεληθούν.

Πέρα από τα παραπάνω, το υπουργείο Δικαιοσύνης έχει συστήσει δύο τουλάχιστον επιτροπές με στόχο την κατάθεση προτάσεων για τη μεταρρύθμιση του Σωφρονιστικού Κώδικα, καθώς και των διατάξεων περί ναρκωτικών. Αν και όλα αυτά γεννούν ελπίδες για καλύτερες συνθήκες στις φυλακές αλλά και για ευνοϊκότερες διατάξεις για την

αντιμετώπιση των χρηστών ναρκωτικών ουσιών, ωστόσο ακόμα τίποτα δεν έχει δει το φως της δημοσιότητας. Υπάρχει επίσης η υποψία ότι οι πρωτοβουλίες αυτές σκοπεύουν, μεταξύ άλλων, να δημιουργήσουν κλίμα αισιοδοξίας εντός των φυλακών και να κάμψουν τυχόν αντιδράσεις για την άθλια κατάσταση που επικρατεί στο σωφρονιστικό σύστημα.

Καζάνι που βράζει

Μετά το τέλος των μεγαλειώδων κινητοποιήσεων του 2008 που συντάραξαν τις φυλακές όλης της χώρας, έχουν υλοποιηθεί ελάχιστα από αυτά που υποσχέθηκε η τότε κυβέρνηση. Οι φυλακές παραμένουν αποθήκες ανθρώπων, οι συνθήκες διαβίωσης έχουν μάλλον χειροτερέψει και η απελπισία των κρατουμένων έχει φτάσει σε σημείο χωρίς προηγούμενο. Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που χιλιάδες κρατούμενοι από όλες τις φυλακές της χώρας κάνουν αποχή συστίου από τις 29 Νοεμβρίου, διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, ελαστικότερους όρους χορήγησης αδειών και υφ' όρων απολύσεων, αναμόρφωση πειθαρχικών ποινών, κατάργηση των φυλακών ανηλίκων, των χρηματικών ποινών και των συνθηκών απομόνωσης των πολιτικών κρατουμένων, ευνοϊκότερες διατάξεις για τους τοξικοεξάρτημένους και πολλά άλλα. Η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη.

Ηρακλής Παπαδόπουλος

Ο αγώνας των φυλακισμένων είναι δίκαιος

Aπό τις 29 Νοεμβρίου χιλιάδες κρατούμενοι-ες όλων των φυλακών της χώρας κάνουν αποχή συσσιτίου διεκδικώντας την επίλυση στοιχειωδών αιτημάτων τους. Ο υπουργός Δικαιοσύνης, αντί να παραδεχθεί την άσθλια κατάσταση των φυλακών, σπεύδει να μιλήσει για «υποκινούμενη κινητοποίηση». Είναι γελοίο και εξοργιστικό. Ποιος άλλος πέρα από τη βαρβαρότητα του «σωφρονιστικού» συστήματος, την κρατική αδιαφορία και την πεποίθηση όλων των κυβερνήσεων ότι οι φυλακές είναι αποθήκες ανθρώπων υποκινεί και αυτή την κινητοποίηση των κρατουμένων;

Η αυστηροποίηση των ποινών, το πλήθος καταχρηστικών προφυλακίσεων, τα υπέρογκα ποσά που απαιτούνται για την εξαγορά τμήματος της ποινής και ο παράλογος εγκλεισμός χιλιάδων τοξικοεξαρτημένων δημιουργούν ασφυκτική κατάσταση στις φυλακές, με εκατοντάδες κρατούμενους να κοιμούνται στο πάτωμα, με μία τουαλέτα για 60 άτομα κ.λπ. Οι όποιες «μεταρρυθμίσεις» των προηγούμενων υπουργών Δικαιοσύνης ακυ-

ρώνονται έμπρακτα (και συνειδητά) από την ευκολία των δικαστηρίων να στέλνουν στη φυλακή μικροπαραβάτες και φτωχούς, από την άρνηση των αρμόδιων εισαγγελέων και συμβουλίων να αποφυλακίζουν τους κρατούμενους που έχουν δικαίωμα «υφ’ όρων απόλυτης». Όλα αυτά δεν οφείλονται σε έλλειψη χρημάτων, αλλά στην κυρίαρχη αντίληψη ότι οι φυλακισμένοι (πρέπει να) είναι άνθρωποι χωρίς δικαιώματα, να ταλαιπωρούνται και να εξευτελίζονται για τον παραδειγματισμό και τον εκφοβισμό όλων εμάς των «ελεύθερων». Ιδιαίτερα σε καιρούς κοινωνικής κρίσης και καπιταλιστικής επίθεσης, όπως η σημερινή, οι άρχοντες χρηματοποιούν τη φυλακή ως «σχολείο» πειθάρχησης και υποταγής, κλείνοντας τα κανονικά σχολεία...

Τούτη η βαρβαρότητα φαίνεται ακόμα περισσότερο στην άρνηση των αρχών να δίνουν κανονικά άδειες εξόδου στους κρατούμενους που τις δικαιούνται (ή να χρηματοποιούν τη χορηγήση τους ως μέσο εκβιασμού), στη σωρεία πειθαρχικών ποινών σε κρατού-

μενους που διεκδικούν την αξιοπρέπειά τους, στη διατήρηση του μεσαιωνικού θεσμού των φυλακών ανηλίκων, στον κτηνώδη τρόπο μεταγωγής των κρατουμένων και, βεβαίως, στον «ειδικό» τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν τους αντιπάλους του καθεστώτος, τους πολιτικούς κρατουμένους, σε ό,τι αφορά τις συνθήκες κράτησής τους, τις άδειές τους κ.λπ.

Οι φυλακισμένοι, όμως, δεν σκύβουν το κεφάλι. Μετά τη μεγάλη απεργία πείνας του 2008 και πολλές εξεγέρσεις σε διάφορες φυλακές της χώρας, μπαίνουν και πάλι στο δρόμο του αγώνα, δίνοντας παράδειγμα αξιοπρέπειας και ανθρωπιάς σε όλη την κοινωνία. Η κυβέρνηση πρέπει να ικανοποίησε τα αιτήματά τους και ο υπουργός Δικαιοσύνης να συναντήσει αμέσως με τους εκπροσώπους των κρατουμένων.

Ο αγώνας των φυλακισμένων είναι αγώνας όλων μας!

ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Φυλακές

ΒΟΛΟΣ

Τριήμερο δράσεων για τις φυλακές

Tο Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα (Κίνηση Βόλου) διοργάνωσε τριήμερο δράσεων για τις φυλακές στις 22-24 Οκτωβρίου.

Την Παρασκευή 22/10 εκπρόσωποι του Δικτύου μαζί με δικηγόρους της Ομάδας Δικαιώμάτων του Δικηγορικού Συλλόγου Βόλου πραγματοποίησαν παρέμβαση στις Φυλακές Ανηλίκων Βόλου. Συναντήθηκαν με τη διεύθυνση των φυλακών, την κοινωνική λειτουργό και τους εκπαιδευτικούς που στελέχωνται το Δημοτικό και το Γυμνάσιο των φυλακών και έθεσαν μια σειρά από θέματα που είναι γνωστό ότι αποτελούν διεκδικήσεις των κρατουμένων. Παρά το ότι ζητήθηκε επίμονα, τελικά δεν επετράπη να γίνει συνάντηση και με ανήλικους κρατουμένους.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, μέσα στη φυλακή της Κασσαβέτειας, διοργανώθηκε συναυλία για τους κρατουμένους με τη συμμετοχή του σχήματος «Μουσικά Σύνολα» του Πανεπιστημιού Θεσσαλίας.

Το Σάββατο 23/10 καλέστηκε συγκέντρωση και πορεία προς τις Φυλακές Ανηλίκων Βόλου. Η πορεία είχε ιδιαίτερο παλμό και συμμετείχαν περισσότερα από 150 άτομα. Οι κρατούμενοι ανταποκρίνονταν στα συνθήματα των αλληλέγγυων, ενώ οι διμοιρίες των ΜΑΤ παρέμειναν εμφανώς σε απόσταση.

Την ίδια μέρα το απόγευμα, στο Χώρο Κινημάτων – Στέκι Μεταναστών διοργανώθηκε με μεγάλη μαζικότητα συζήτηση σχετικά με τις φυλακές ανηλίκων. Τη συζήτηση άνοιξαν ο δικηγόρος Βασίλης Παπαστεργίου, που αναφέρθηκε κυρίως στο νομικό πλαίσιο, η Μαρία Καλαμίδα, που εργάζεται ως κοινωνική

λειτουργός στις Φυλακές Ανηλίκων Βόλου και έδωσε το δικό της στίγμα «από τα μέσα» και ο Αφγανός πρόσφυγας Νασίμ Λομάνι, που, συνεπάρινοντας το ακροστήριο, παρουσίασε βιωματικά και περιγραφικά την εμπειρία του ως κρατούμενος σε φυλακές ανηλίκων αμέσως μετά την είσοδό του στη χώρα χωρίς ταξιδιωτικά έγγραφα.

Την Κυριακή 24/10 διοργανώθηκε ημερίδα για τις φυλακές στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Η έξαρση της καταστολής και της αυθαιρεσίας στις αγροτικές φυλακές της Κασσαβέτειας, που τον Οκτώβριο οδήγησε τρεις κρατούμενους σε 4 απόπειρες αυτοκτονίας, προκαλώντας – μεταξύ άλλων – και επερωτήσεις στη Βουλή, αποτέλεσε το πρώτο θέμα συζήτησης με βασικούς εισηγητές τη βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Ηρώ Διώτη και τον πρών κρατούμενο των φυλακών Κασσαβέτειας Παναγιώτη Γεωργιάδη. Στη δεύτερη συζήτηση της ημερίδας με θέμα «Φυλακές: νομικές, κοινωνικές και πολιτικές οπτικές», τη συζήτηση άνοιξαν οι πανεπιστημιακοί Βασίλης Καρύδης, καθηγητής Εγκληματολογικών Επιστημών και Μεταναστευτικής Πολιτικής του Πανεπιστήμιου Πελοποννήσου και Βοηθός Συνήγορος του Πολίτη, η Μαρία Κορασίδη, επίκουρη καθηγήτρια Ιστορίας της Κοινωνικής Πολιτικής στο Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής του Πάντειου Πανεπιστήμιου, καθώς και ο δικηγόρος Χάρης Λαδῆς. Με την εξαιρετικά ενδιαφέρουσα αυτή συζήτηση, που παρακολούθησε πολύς κόσμος, ολοκληρώθηκε με επιτυχία το τριήμερο παρεμβάσεων για τις φυλακές στο Βόλο.

Τάκης Πολίτης

Όρα να μπει φραγμός στις φασιστικές επιθέσεις

«Εδώ δεν είναι Γερμανία, φασίστες θα σας πάρουν όλους με φορεία», έλεγε (μάλλον με περισσή βαλκανική αυτοπεποίθηση) το σύνθημα της δεκαετίας του '90. Τελικά, αν και αρκετούς φασίστες τους πήραν με φορεία, και παρ' όλο που δεν ήταν και λίγες οι

Αθήνας ενός πολύ μεγάλου αριθμού προσφύγων, που βρίσκονται στο έσχατο όριο της φτώχειας. Η ψήφος στη Χρυσή Αυγή προβάλλεται σαν αντανακλαστική αντίδραση στην υποβάθμιση της δημόσιας υγειεινής και την άνοδο της παραβατικότητας που συνεπάγεται

ονομάζει γνωστική χαρτογράφηση, δηλαδή σε ένα πλαίσιο που νοηματοδοτεί τα πράγματα.

Για να γίνει κτήμα των πολλών η αντίληψη ότι μας φταίνε οι ξένοι που βρομίζουν και κλέβουν, καθώς και για να απορριφθεί η ανταγωνιστική άποψη που ισχυρίζεται ότι το

αντιφασιστικές κινητοποιήσεις που οργανώθηκαν όλα αυτά τα χρόνια, η Ελλάδα ακολούθησε το δρόμο που πρώτες είχαν χαράξει οι δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Η Ακροδεξιά καταγράφεται πια ως υπαρκτή δύναμη στο πολιτικό σκηνικό. Μάλιστα, η μεγάλη εκλογική άνοδος της Χρυσής Αυγής στο Δήμο της Αθήνας σηματοδοτεί την ανάδυση στο προσκήνιο του πιο βάρβαρου και αιδιαστικού προσώπου της. Ενώ ο Καρατζαφέρης σταθερά προσπαθεί να καμουφλάρει με διάφορα «ήξεις αφήξεις» την αντιμεταναστευτική και εθνικιστική ατζέντα του, η Χρυσή Αυγή αύξησε τα ποσαστά της όχι μόνο χωρίς να προσπαθήσει να κρύψει τη χιτλερική ιδεολογία της, αλλά και επιδιόδυμη σε μια εκστρατεία βίας εναντίον των μεταναστών. Αν και είναι αλήθεια ότι οι περισσότεροι από τους νέους ψηφοφόρους του Μιχαλολιάκου δεν συμμερίζονται την άποψη της Χρυσής Αυγής ότι στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το δίκιο το είχε η Γερμανία, εντούτοις, δεν μπορεί να μη γνωρίζουν τόσο το ρατσιστικό μήσος που έχει σαν κοσμοαντίληψη η εν λόγω συμμορία όσο και την εγκληματική δράση της. Δεν πρέπει να μασάμε τα λόγια μας. Η ψήφος στη Χρυσή Αυγή αποτελεί δείγμα βαθιάς κοινωνικής νοστρότητας.

Στις αναλύσεις που επιχείρησαν να εξηγήσουν την εκλογική επιτυχία της Χρυσής Αυγής, ως προεξάρχον αίτιο προβάλλεται η συσσώρευση σε ορισμένες γειτονιές της

η παρουσία πολλών απόρων και αστέγων σε μια γειτονιά. Ωστόσο, στην πραγματικότητα οι αναλύσεις του συρμού, που ανάγουν την παρουσία των προσφύγων στο αίτιο της ακροδεξιάς ανόδου, υπεραπλουστεύουν τα πράγματα, καταλύουν κάθε έννοια σχετικής αυτονομίας του πολιτικού και, εντέλει, εγγράφονται στο σώμα του κυρίαρχου αντιμεταναστευτικού λόγου. Αυτή καθαυτή η αφετηρία των εν λόγω αναλύσεων, το ποιο δηλαδή θεωρούν ότι αποτελεί πρόβλημα των γειτονιών, είναι πολιτικά φορτισμένη. Γιατί θεωρείται αυτονόητο ότι το πρόβλημα είναι η συσσώρευση προσφύγων σε ορισμένες γειτονιές και όχι η παντελής απουσία δομών πρόνοιας για τη στέγαση και σύστηση των κοινωνικά αποκλεισμένων; Είναι προφανής η πολύ μεγάλη σημασία που έχει η αφετηριακή τοποθέτηση του ζητήματος. Στη μια περίπτωση, το πρόβλημα είναι οι φτωχοί και, επομένως, το ζητούμενο είναι να βρούμε έναν τρόπο να απαλλαγούμε από αυτούς. Στην άλλη περίπτωση, το πρόβλημα είναι ότι έχουμε ένα κράτος τόσο ταξικό και αναίσθητο που δεν μπαίνει στον κόπο να δώσει ένα κρεβάτι κι ένα πιάτο φαΐ στους άπορους – πράγμα που πολύ εύκολα θα μπορούσε να γίνει ακόμα και στην Ελλάδα του Μνημονίου. Εν προκειμένω, η λύση θα ήταν να διεκδικήσουμε την κρατική μέριμνα. Με δυο λόγια, δεν υπάρχουν γενικά «αντικειμενικά» προβλήματα, αλλά τοποθετίσεις της άμεσης εμπειρίας σε αυτό που ο Τζέιμσον

πρόβλημα είναι το κράτος που οδηγεί τους ανθρώπους στην εξαθλίωση, χρειάστηκε η συμβολή δύο πολύ σημαντικών παραγόντων. Ο πρώτος παράγοντας είναι η διαρκής προπαγάνδα των ΜΜΕ και του αστικού πολιτικού κόσμου, που σταθερά παρουσιάζουν τη μετανάστευση ως έγκλημα και τον κοινωνικό αποκλεισμό ως προσωπική αποτυχία. Ο δεύτερος είναι η πλήρης συμπόρευση της αστυνομίας με την τρομοκρατική καμπάνια της Χρυσής Αυγής που είχε στόχο κατ' αρχάς να φιμώσει κάθε ιδεολογικό αντίπαλο στην περιοχή και στη συνέχεια να επιβάλει ένα ιδιότυπο απαρτχάντ σε ορισμένους δημόσιους χώρους. Η Χρυσή Αυγή δεν είναι κοινωνικό κίνημα, αλλά παρακρατικό παρακλάδι του συστήματος, που θέτει σε εφαρμογή την πλέον ακραία εκδοχή της κυριαρχης πολιτικής.

Κατά συνέπεια, η στόχευση της υπό διαμόρφωση πλατιάς αντιφασιστικής πρωτοβουλίας «Φτάνει πια», όπως άλλωστε και οποιασδήποτε ανάλογης προσπάθειας, θα πρέπει να είναι τριπλή:

1. Να δημιουργήσει τους πολιτικούς όρους για να μπει φραγμός στη φασιστική βία.
2. Να αντικρούσει τον κυρίαρχο λόγο για το μεταναστευτικό.
3. Να αναδείξει τα πραγματικά κοινωνικά προβλήματα, επανανοματοδοτώντας την άμεση εμπειρία.

Γιάννης Αλμπάνης

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

3-5/9: Πανελλαδικό κάμπινγκ του Δικτύου στον Πλατανιά του Πηλίου. Εποικοδομητικές συζητήσεις, παροξυσμός οργανωτικότητας και δικτυακά βαφτίσια. Απεταξάμην τον καπιταλισμό!

7/9: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, για τους διωκόμενους συμπαραστάτες στους απολυμένους του εστιατορίου Βανquet.

8/9: Διαδήλωση αλληλεγγύης στους εργαζόμενους του Βανquet. Η δικαίωση πήρε τελικά τον Οκτώβρη, ύστερα από έξι μήνες επίμονου αγώνα και παρά τους εκβιασμούς της εργοδοσίας και τις συλλήψεις της αστυνομίας.

11/9: Διαδήλωση ΔΕΘ, με μεγάλη συμμετοχή σωματείων και εργαζομένων από όλη τη χώρα.

15/9: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο Μέγαρο Μουσικής στην Αθήνα για τις απολύσεις στα Ελληνικά Γράμματα.

21/9: Συμμετοχή του Δικτύου Θεσσαλονίκης στη μικροφωνική αντιπληροφόρησης για τους 4 διωκόμενους του Ιούνη 2003 και, την επόμενη μέρα, στη συναυλία αλληλεγγύης. Στις 24/9 συγκέντρωση στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης για το ίδιο ζήτημα.

24/9: Ανοιχτή συζήτηση του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ για την κρίση, με θέμα «Όχι στο Μνημόνιο: Η απάντηση των ευρωπαϊκών κινημάτων».

25-26/9: 3ο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης και Πολιτισμού της Ένωσης Αφρικανών Γυναικών στην πλατεία Αμερικής. Επιτυχία, μετ' εμποδίων όμως, αφού η βροχή έκανε τη ζημιά που είχαν προσπαθήσει να κάνουν ο Δήμος Αθηναίων και οι φασίστες.

26/9: Συναυλία οικονομικής ενίσχυσης και αλληλεγγύης στον Σύμο Σεΐσδη, στο Θέατρο Πέτρας στην Πετρούπολη, με εξαιρετική επιτυχία.

29/9: Πανευρωπαϊκή μέρα δράσης ενάντια στην κρίση, με μεγάλες διαδηλώσεις, ύστερα από πρωτοβουλία ευρωπαϊκών συνδικάτων και οργανώσεων.

1/10: Πάρτι έναρξης του Κοινωνικού Κέντρου Στεκιού Μεταναστών στη Θεσσαλονίκη.

12/10: Πορεία διαμαρτυρίας για το κύμα απολύσεων και την πρωτοφανή διόγκωση της ανεργίας, που κάλεσαν η Γενική Συνέλευση των Εργαζόμενων στα Ελληνικά Γράμματα, η Επιτροπή Αλληλεγγύης, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου και ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων.

21/10: Παράσταση διαμαρτυρίας για τον ξενώνα προσφύγων Θεσσαλονίκης στη Γενική Γραμματεία Μακεδονίας Θράκης, με αίτημα την εξασφάλιση δημόσιας χρηματοδότησης για των ξενώνα.

19/10: Συναυλία αλληλεγγύης στον αγώνα των εργαζομένων στα Ελληνικά Γράμματα.

21/10: Κινητοποίηση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία.

22/10: «Τρομονόμος Νο3: Είμαστε όλοι-ες τρομοκράτες». Εκδήλωση του Δικτύου Θεσσαλονίκης για το νέο νομικό οπλοστάσιο ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες και την αντίσταση στη νεότερη εκδοχή της τρομούστερίας.

22-24/10: Τριήμερο δράσεων για τις φυλακές από το Δίκτυο Βόλου.

22-25/10: Ένα χρόνο μετά την κατάληψη του κτηρίου της Τσαμαδού 15 και παρά τις απελές του Δρομοκάτειου, το Στέκι Μεταναστών-Κοινωνικό Κέντρο διοργάνωσε τριήμερο εκδηλώσεων, εξαιρετικά επιτυχημένων, με συζήτηση για τους χώρους ελευθερίας και αντίστασης, συλλογική κουζίνα και γλέντι με ζωντανή μουσική και προβολή ταινίας για την Αργεντινή.

24/10: Κατάληψη από τους πρόσφυγες του Κέντρου Υποδοχής Προσφύγων στο Λαύριο, που διαμαρτύρονταν για τις άμλιες συνθήκες διαβίωσης, την έλλειψη φαγητού και ιατρικής περίθαλψης. Συμμαρτυράτες στον αγώνα τους και οι εργαζόμενοι του Κέντρου, απλήρωτοι επί ενάμιση μήνα. Το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης στάθηκε στο πλευρό τους και τους επισκέφτηκε κατά τη διάρκεια της κατάληψης. Τελικά, το Κέντρο πρόσκειται να επισκευαστεί και οι πρόσφυγες μεταφέρθηκαν προσωρινά σε άλλες εγκαταστάσεις.

7/11 και 14/11: Περιφερειακές και δημοτικές εκλογές: μεγάλη αποχή, πασόκοι στους δήμους Αθηναίων και Θεσσαλονίκης, άνοδος της Αριστεράς (ηληγ ΣΥΡΙΖΑ), νομιμοποίηση των φασιστών της Χρυσής Αυγής με την εκλογή του φύρερ τους ως δημοτικού συμβούλου στην Αθήνα. Με τις υγείες μας.

12/11: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας και πορεία στο Βόλο, κατά της βίας της ομάδας ΔΙΑΣ, μετά τον ξυλοδαρμό μαθητή.

15/11: Διαδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια σε Τρόικα, ΕΕ και ΔΝΤ στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, όπου η επιτυχής πορεία των πρωτοβάθμιων σωματείων είχε ανεπιτυχή κατάληξη έξω από το Πολυτεχνείο, καθώς δέχτηκε

απρόκλητη επίθεση από ΜΑΤ.

Στην Αθήνα, το Δίκτυο διοργάνωσε εκδήλωση στο Πολυτεχνείο για το απεργιακό κίνημα στη Γαλλία ενάντια στη μεταρρύθμιση του Ασφαλιστικού, με καλεσμένο τον Μισέλ Ρουσό, συνδικαλιστή των SUD.

17/11: Διαδήλωση για το Πολυτεχνείο, 37 χρόνια μετά το Νοέμβρη 1973, με χιλιάδες κόσμο στους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης κ.ά. Προκλητική παρουσία και ανατίες επιθέσεις των μπάτσων στην Αθήνα.

23/11: Κατόπιν καλέσματος του Δικτύου, πραγματοποιείται σύσκεψη αντιρατσιστικών οργανώσεων, μεταναστευτικών κοινοτήτων, δημοτικών κινήσεων, ΜΚΟ, συσπειρώσεων πολιτών και συγκροτείται η αντίστοιχη πρωτοβουλία ενάντια στη φασιστική βία. Η σύσκεψη αποκτά τακτικό εβδομαδιαίο χαρακτήρα.

25/11: Πορεία ενάντια στην κρατική τρομοκρατία. Από τα Προπύλαια μέχρι τη Βουλή δεν έμεινε εκατοστό δρόμου χωρίς πάνοπλους μουσουνιάρδες ματαζήνες, με αποτέλεσμα η πορεία –πολύ ζωντανή και ζωηρή– να είναι κυρίως ενάντια στην μπατσοκρατία.

27/11: Πανελλαδική πορεία στη Λάρισα ενάντια στις διώξεις με τον τρομονόμο 11 ανήλικων μαθητών, που συνελήφθησαν κατά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 και 4 φοιτητών, που κατηγορούνται με κακουργήματα για απαλλοτρίωση σούπερ μάρκετ. Στην πορεία, που ήταν δυναμική, συμμετείχαν περίπου 1200 άτομα.

29/11: Αρχίζουν κινητοποιήσεις στις φυλακές όλης της χώρας, με αποχή συσσιτίου από περισσότερους από 8.000 κρατούμενους, ενόψει της κατάθεσης νομοσχεδίου για τις φυλακές και με βασικά αιτήματα τη μείωση των ποινών, τη χορήγηση αδειών και αποφυλακίσεων χωρίς διακρίσεις, την κατάργηση των φυλακών ανηλίκων, την αποσυμφόρηση των φυλακών κ.λ.π. Η κινητοποίηση αναμένεται να κορυφωθεί, με τους κρατούμενους να προειδοποιούν ότι θα προχωρήσουν σε απεργία πείνας.

6/12: Δύο χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, δύο και πάλι στο δρόμο της εξέγερσης και του αγώνα.

ΚΙ ΌΡΗΣ ΚΙ ΒΕΓΙΤΑ...

ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ

Ανοίγει μια νέα εποχή;

ατριωτική Αριστερά αποκαλείται ο πολιτικός χώρος που διεκδικεί την ανεξαρτησία από το ισπανικό κράτος, υπερασπίζεται μια σοσιαλιστική προοπτική για τη χώρα και δεν έχει καταδικάσει ποτέ την ένοπλη δράση της ΕΤΑ. Τα τελευταία χρόνια έχει προχωρήσει σε σημαντικές αλλαγές στην πολιτική της, που θα χαράξουν το μέλλον και θα επαναπροσδιορίσουν το παρελθόν.

Σε όλη τη διάρκεια της ύπαρξης του Βασικού Κινήματος Εθνικής Απελευθέρωσης, η εσωτερική συζήτηση περιστρέφεται γύρω από δύο άξονες: Ποια η σχέση ανάμεσα στη στρατιωτική και την πολιτική στρατηγική και ποια η ισορροπία ανάμεσα στην ταξική και την εθνική πολιτική.

Η ΕΤΑ ιδρύθηκε το 1959 και διασπάστηκε για πρώτη φορά το 1967, με τους διαφωνούντες να τάσσονται υπέρ της σταδιακής εγκατάλειψης της ένοπλης δράσης και της απαγκιστρωσης από την ίδια του εθνικού μετώπου για να δοθεί πρωταγωνιστικός ρόλος στο εργατικό μέτωπο. Η αντιπαράθεση συνεχίστηκε τα επόμενα χρόνια και αποτέλεσε την αιτία μιας σειράς διασπάσεων στο εσωτερικό της ΕΤΑ αλλά και, εν γένει, της Πατριωτικής Αριστεράς.

Το 1978 με την ίδρυση του Έρι Μπατασούνια ξεκινάει μια νέα περίοδος και σταδιακά μετατρέπεται στον κύριο πολιτικό εκπρόσωπο του αριστερού πατριωτισμού. Η ΕΤΑ συνεχίζει την ένοπλη πάλη αλλά το τρίπτυχο δράσης-καταστολή-δράση μετατρέπεται σε καταστολή-δράση-περισσότερη καταστολή. Ο αριθμός των φυλακισμένων αυξάνεται συνεχώς. Μετά το πολύνεκρο χτύπημα στο πολυκατάστημα Hiperkor (21 νεκροί πολίτες) το 1987 — για το οποίο η ΕΤΑ κατηγορεί την αστυνομία, διότι, αν και είχε ειδοποιήσει, δεν εκκενώθηκε το κτίριο εγκαίρως — η ένοπλη διεκδίκηση της ανεξαρτησίας αρχίζει να χάνει υποστήριξη εντός και εκτός της Χώρας των Βάσκων. Η συνεργασία του γαλλικού κράτους με το ισπανικό

στερεί από την ΕΤΑ ζωτικό χώρο κινήσεων. Οι απανωτές συλλίψεις μελών της την αποψιλάνουν από πολλά στελέχη που θα μπορούσαν να επεξεργαστούν μια συγκροτημένη στρατηγική.

Το ισπανικό κράτος, με άξονα την πολιτική του «όλα είναι ΕΤΑ», εδώ και δέκα χρόνια επιτίθεται σφοδρά σε όλες τις πολιτικές δομές της Πατριωτικής Αριστεράς: πολιτικο-κοινωνικά στέκια, περιοδικά, οργανώσεις νεολαίας και διεθνιστικής αλληλεγγύης. Από το 2003, το ίδιο το Μπατασούνια τίθεται στην παρανομία και η Πατριωτική Αριστερά απαγορεύεται να συμμετέχει στις εκλογές, διότι αρνείται να καταγγείλει την πολιτική βία της ΕΤΑ και θεωρείται από το ισπανικό κράτος παραφύσατης. Ένα 15% των βάσκων πολιτών δεν έχουν δικαίωμα να εκφραστούν εκλογικά.

Η Πατριωτική Αριστερά, για να αντιμετωπίσει την απαγόρευση, το 2004 διαμόρφωσε μια συνεκτική πρόταση επίλυσης του βασικού ζητήματος. Απόρροια αυτής της πρωτοβουλίας υπήρξαν η εκεχειρία της ΕΤΑ το 2006-2007 και οι συνομιλίες με την ισπανική κυβέρνηση. Μετά το σπάσιμο από την ΕΤΑ της εκεχειρίας, οι διαφωνίες στο εσωτερικό της Πατριωτικής Αριστεράς γύρω από το θέμα της ένοπλης δράσης και για το ποιος [ηρέπει να] έχει την ηγεμονία στο κίνημα — η ΕΤΑ ή όσοι κάνουν ανοικτή πολιτική δουλειά — ξαναμπάνουν στο τραπέζι. Τα στελέχη της Πατριωτικής Αριστεράς δεν έκρυψαν τη δυσθυμία τους για την άρνηση της ΕΤΑ να προσαρμοστεί στις καινούργιες συνθήκες, που γι' αυτούς απαιτούν αλλαγή γραμμής για να διατηρηθεί η πολιτική επιρροή του αριστερού πατριωτικού κινήματος.

Η Πατριωτική Αριστερά, βρισκόμενη ανάμεσα σε δύο αρνήσεις — άρνηση της ΕΤΑ να αλλάξει στάση αλλά και άρνηση του κράτους να της επιτρέψει να λειτουργεί νόμιμα —, ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε ριζική αλλαγή του πολιτικού της προσανατολισμού — αναγκαστικά, εφόσον αποτελεί τον πιο αριστερό πατριωτικό πολιτικό σχηματισμό — με στόχο τη δημιουργία ενός μεγάλου και τελικά πλειοψηφικού πόλου για την Ανεξαρτησία. Αναγνωρίζοντας τον κίνδυνο να χαθεί το ταξικό μέσα στο εθνικό, σε όλα τα κείμενά της τονίζεται ιδιαίτερα το βάρος του οργανωμένου εργατικού κινήματος στη διαδικασία και η σημασία του αγώνα από τα κάτω.

Το ισπανικό κράτος δεν νιώθει πιεσμένο για να προβεί σε κινήσεις καλής θέλησης απέναντι στην παύση ενεργειών της ΕΤΑ. Η βασική αιτία είναι ότι μετά το σπάσιμο της τελευταίας εκεχειρίας το 2007, η ΕΤΑ έχει μετατραπεί, ακόμα και σε όσους είναι ευμενείς απέναντι στα εθνικά δίκαια των Βάσκων, σε μη «αξιόπιστη» οργάνωση. Η κυβέρνηση δηλώνει ότι δεν θα αρχίσει κανένας διάλογος πριν το οριστικό τέλος της ένοπλης δράσης της ΕΤΑ. Όπως και να έχουν τα πράγματα, το βασικό κίνημα φαίνεται να έχει επίγνωση των ήπτων του και να αναζητά μια νέα προοπτική.

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκη

Βόλος: Ιωλκού 33, τηλ.: 24210-30 335

Θεσσαλονίκη:

Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου, τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:

Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928, φαξ: 210-38 40 390

e-mail: diktio@diktio.org, http://diktio.org

Νίκος Μανωλάς

ΓΑΛΛΙΑ

Όσο κρατά μια έκπληξη...

Óταν τον περασμένο Μάιο άρχισαν να συγκροτούνται ενωτικές επιτροπές ενάντια στην αντιμεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού, τίποτα δεν επέτρεψε την αισιοδοξία και κανείς δεν προέβλεπε την ανάδυση ενός κινήματος, πολλώ δε μάλλον ενός δυνάμει νικηφόρου κινήματος. Παρ' όλα αυτά, η δυναμική προοδευτικής διεύρυνσης, το πολιτικό περιεχόμενο, η διάρκεια, το μπλοκάρισμα τομέων παραγωγής, ο δύγκος των πορειών, η στήριξη της κοινής γνώμης, η δραματουργία της μαζικής αντίθεσης του δρόμου στην εξουσία, κάνουν το εν λόγω κίνημα να εγγράφεται στις μεγάλες στιγμές του ταξικού αγώνα στη Γαλλία των τελευταίων δεκαετιών. Κι αυτό, παρά την ήπτα του!

Το κίνημα ξεκίνησε δειλά πριν το καλοκαίρι, για να γιγαντωθεί απρόσμενα από τις αρχές Σεπτέμβρη. Σύντομα, το κέντρο βάρους του μετατοπίστηκε στην κατεύθυνση μιας γενικότερης αντίθεσης στην πολιτική του Σαρκοζί, με το πολιτικό περιεχόμενό του να είναι πολύ πιο από και σαφές απ' ότι οι αντιστάσεις σε αντίστοιχες αντιμεταρρυθμίσεις. Η πολιτική διάσταση ενισχύθηκε από το ξέσπασμα του σκανδάλου Woerth-Bettencourt και την κυβερνητική σκηνοθεσία του «προβλήματος των Ρομά».

... με την πρόσκαιρη διάρρηξη της κανονικότητας και των παραδεδομένων μορφών της...

Η αρχή έγινε από συνδικαλιστικές δομές βάσης με τη στήριξη ενωτικών επιτροπών (εθνικών και τοπικών) όπου συμμετείχαν κόμματα και οργανώσεις του συνδόλου της Αριστεράς. Η συνέχεια, όμως, του κινήματος δεν ήταν το ίδιο «πληθυντική». Οι ενωτικές επιτροπές περιορίστηκαν πολύ σύντομα σε ιδιότυπα «καρτέλ» εκπροσώπων κομμάτων και οργανώσεων, χωρίς ώσμωση με τον κόσμο της γειτονιάς. Στις καλύτερες περιπτώσεις, οι πιο ριζοσπαστικές συνιστώσεις τους συνέδραμαν στη διεξαγωγή συμβολικών δράσεων υπό την πρωτοβουλία των συνδικαλιστικών δυνάμεων. Οι προσπάθειες συγκρότησης ενός παράλληλου κοινού πολιτικού μετώπου σκόντραφαν στις στρατηγικές αποκλίσεις που χαρακτηρίζουν το ευρύ φάσμα της Αριστεράς, καταλήγοντας σε μια συμπόρευση «βιτρίνας». Το Σοσιαλιστικό Κόμμα πλήρωσε τη διγλωσσία και τον οπορτουνισμό του με

χλεύη, απαξίωση και μπόλικο κράξιμο, που έκαναν τα στελέχη και τα μέλη του να αναζητούν άμεση έξοδο διαφυγής από τις πορείες...

Ο κεντρικός οργανωτικός ρόλος περιήλθε στις αρμοδιότητες του «διασυνδικαλιστικού», δηλαδή ενός ενιαίου οργάνου όπου συμμετείχε το σύνολο των συνδικαλιστικών οργανώσεων, μηδεμίας εξαιρουμένης, και παράλληλα με το οποίο καθεμιά από αυτές διατηρούσε την αυτονομία της. Πρόκειται για μια δομή που πρωτοεμφανίστηκε το 2006 με το νικηφόρο κίνημα ενάντια στη Σύμβαση Πρώτης Εργασίας και επαναλειτούργησε με σχετική επιτυχία το 2009 στις κινητοποιήσεις ενάντια στην κρίση. Αποτελεί καινοτομία για το γαλλικό συνδικαλιστικό τοπίο, η οποία δεν είναι ξένη με την επερχόμενη αλλαγή πλαισίου και στάθμισης της αντιπροσωπευτικότητας των συνδικάτων που θα τεθεί σε ισχύ το 2013. Εν προκειμένω, το «διασυνδικαλιστικό» χαρακτηρίστηκε από διάρκεια – όχι χωρίς τριγμούς, αλλά τέτοια που να αποτρέψει την απόδοση της ευθύνης της διάσπασης και της αποτυχίας στις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Αυτές εμφανίστηκαν ενωτικές, δημοκρατικές και ικανές να σχετικοποιήσουν τις μεταξύ τους αντιθέσεις. Το τίμημα όμως δεν ήταν αμελητέο.

Οι «ημέρες δράσης» χωρίς απεργία και χωρίς ορίζοντα κλιμάκωσης διαδέχονταν αργά και βασανιστικά η μία την άλλη παρά την αμείωτη μαζικότητα και το 73% της κοινής γνώμης να τάσσεται όχι μόνο υπέρ της συνέχισης αλλά και υπέρ της ριζοσπαστικοποίησης των κινητοποιήσεων. Παράλληλα, όμως, άφηναν χώρο και χρόνο για αποκεντρωμένες, τοπικές δράσεις και παρεμβάσεις που χαρακτήρισαν το κίνημα στην επαρχία και κυριότερα στο νότο. Στις τοπικές αυτές δράσεις, το εργατικό κίνημα Ιζαναλέκανε κτήμα του και έπανανομιμοποίησε πρακτικές που μέχρι πρόσφατα θεωρούσε «περιθωριακές» ή, σε κάθε περίπτωση, έξω από τα οικεία του ρεπερτορία.

Στις αρχές Οκτώβρη, το πεδίο της συγκρουσης μεταφέρθηκε σε καταλήψεις εργοστασίων, μπλοκαρίσματα λιμανιών, αεροδρομίων, δρόμων, σιδηροδρομικών γραμμών και σταθμών, αλλά και σε ανοιχτές συγκρούσεις των νεοεισαχθέντων στο κίνημα μαθητών με την αστυνομία. Παράλληλα, κάποιοι κλάδοι του ιδιωτικού τομέα κήρυξαν επαναλαμβανόμενες απεργίες ή και απεργίες διαρκείας, οι οποίες όμως δεν έτυχαν ούτε της επίσημης στήριξης ούτε της νομιμοποίησης της «διασυνδικαλιστικής». Έμειναν έτσι χωρίς συνέπειες σε άλλους κλάδους και χωρίς επαύριο στις ίδιες τις κοιτίδες τους, όπου υπέστησαν σκληρή κρατική καταστολή

και επιτάξεις. Τέτοιες ήταν οι περιπτώσεις στα διυλιστήρια (κλάδος που οδεύει με ταχύτατους ρυθμούς στην αποβιομηχάνιση, τουτέστιν σε δραστική συρρίκνωση – αν όχι πλήρη εξαφάνιση), στην αποκομιδή των απορριμάτων, στις χρηματαποστολές, στις οδικές μεταφορές εμπορευμάτων. Απεναντίτις, οι κλάδοι του ευρύτερου δημόσιου τομέα, και ειδικότερα αυτοί των σιδηροδρομικών ή των εκπαιδευτικών που παραδοσιακά δίνουν το τόνο στα μεγάλα κινήματα, δεν πρωτοεπίσημα σε επίπεδο απεργιακών κινητοποιήσεων παρά την ισχυρή παρουσία τους σε αυτές. Δεν είναι μάλλον τυχαίο ότι από το 2003 οι κλάδοι αυτοί έχουν δώσει αλλεπάλληλους, συχνά σκληρούς και μακροχρόνιους αγώνες, χωρίς να καταφέρουν την παραμικρή νίκη.

...και επιστροφή στην κανονικότητα;

Στις 27 Οκτώβρη, όπως ήταν αναμενόμενο, η μεταρρύθμιση που κατήργησε το δικαίωμα συνταξιοδότησης στα 60 χρόνια ή στα 37, 5 έτη εισφορών επικυρώθηκε από το σώμα της Γερουσίας. Το κίνημα που ώθησε επτά φορές τρία εκατομμύρια ανθρώπους στους δρόμους και παρακώλυσε επί δύο μήνες την εύρυθμη λειτουργία μιας χώρας του αναπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου ήλθε αντιμέτωπο με το πεπρωμένο του: τίτλοι τέλους ή συνέχεια στο επόμενο επεισόδιο; Με τρόπο μήχιο και σχεδόν προσυνεννοημένο, η πλάστιγγα έγειρε προς την πρώτη επιλογή, με την πεποιθηση όμως ότι δεν είναι παρά πρόσκαιρη. Ήταν μία ακόμα ήπτα, αλλά κι ένας αγώνας που δόθηκε και χάθηκε με ψηλά το κεφάλι, ένας αγώνας που παραδόξως δεν άφησε τη γνωστή πίκρα της αποτυχίας, ούτε τη συφάδα της ηττοπάθειας, αλλά μια αλλόκοτη αυτοπεποίθηση στη βάση της εμπειρίας και της γνώσης που κατακτήθηκε. Το κίνημα κέρδισε σε συμμετοχή, μαζικότητα και ριζοσπαστικότητα, αποδείχτηκε επινοητικό και δοκίμασε νέες μορφές πάλης. Την ίδια όμως στιγμή συνειδητοποίησε ότι διά της απουσίας τους τα «παραδοσιακά» μέσα πάλης, δηλαδή οι μαζικές και παρατεταμένες απεργίες, δεν είναι και τόσο πεπαλαιωμένα. Αποτελούν μάλλον τα μόνα εργαλεία πραγματικής άσκησης πίεσης που μπορούν να απαντήσουν στο πάντα ανοιχτό ερώτημα της στρατηγικής και της ζεύξης του κοινωνικού με το πολιτικό.

Πάνος Αγγελόπουλος

Οιεθνή

Αλέκος Λύτρας: ένας πλήρης κινηματίας

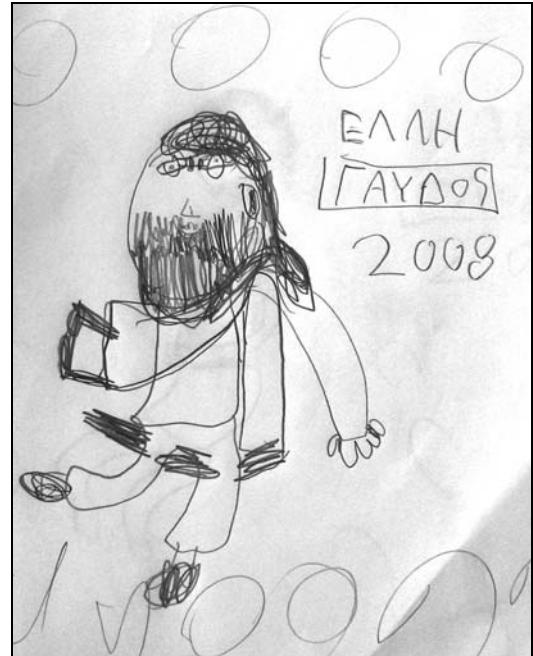
ΟΑλέκος υπήρξε αγαπημένος σύντροφος και φίλος, με εξαιρετικά χαρακτηριστικά ως προσωπικότητα και ιδεολογικοπολιτική συγκρότηση. Κάποια από αυτά τα χαρακτηριστικά θέλω να πειργάψω σε αυτό το κείμενο επειδή θεωρώ ότι, αφενός, αναδεικνύουν τη μεγάλη συνεισφορά του στην υπόθεση της ανασύνθεσης της Αριστεράς και του κινήματος και, αφετέρου, [ηρέπει ων] αποτελούν πυρήνα των αντιλίκψεων και της στάσης κάθε αγωνιστή του καιρού μας.

Προσήλωση στην αξία της κινηματικής παρέμβασης αλλά και στη σημασία της πολιτικής γενίκευσης.

Ο Αλέκος επί σειρά ετών πρωτοστάθησε στη δημιουργία και το συντονισμό τοπικών και κοινωνικών αντιστάσεων. Διέθετε μια εξαιρετικά διαυγή αντίληψη για το μοναδικό ρόλο της «μοριακής» οργάνωσης τόσο ως σχολείου αυθεντικής πολιτικοποίησης όσο και ως μέσου κοινωνικής γείωσης της Αριστεράς. Χωρίς ποτέ να απορρίψει την έννοια της πρωτοπορίας [εξάλλου, ο ίδιος αποτέλεσε, χωρίς οικονομία δυνάμεων και συνασθημάτων, ιδανική φιγούρα πρωτόπορου], σιχαινόταν το «απέξω» και το «από πάνω», σεβόταν απολύτως τις ανάγκες του μερικού, δίχως ποτέ να γίνεται μέσος δρος. Παράλληλα, δεν φετιχοποίησε ποτέ τη θεματική παρέμβαση, αλλά πάσχιζε για την πολιτική συνολικοποίησή της και τη σύνδεσή της με τον ευρύτερο χώρο της Αριστεράς, τις διαδικασίες και τις επιδιώξεις του. Αυτή η διαλεκτική καθόρισε και τη στάση του Αλέκου στον ΣΥΡΙΖΑ: κοινωνική γείωση, εξωστρέφεια, δημοκρατική συμμετοχική οργάνωση, διαδικασίες που ευνοούν την αλληλεπίδραση και αποδυναμώνουν τον αυτοκεντρισμό.

Λειτουργία της συλλογικότητας με δρους του «εμείς» και όχι του «εγώ», ακόμα κι αν αυτό διαθέτει κάποια συλλογική νομιμοποίηση.

Ο Αλέκος θεωρούσε τη συλλογικότητα εκ των ων ουκ ἀνευ προϋπόθεση του απελευθερωτικού εγχειρήματος, με την

έννοια ότι είναι η αναγκαία συνθήκη για να διεκδικηθούν και να οικοδομηθούν από σήμερα η αλληλεγγύη, η ισότητα και η ελευθερία. Ακριβώς επειδή αντιλαμβανόταν έτσι τη συλλογικότητα, ιδιαίτερα τη συλλογικότητα που αυτοτοποθετείται στο εγχείρημα της αλλαγής του κόσμου, όπως η Αριστερά, αντιμαχόταν την εργαλειακή αντιμετώπιση της και, επομένως, την επιβολή, τον αρχηγισμό, τους κομματικούς εγωισμούς και το σεχταρισμό που αυτού του τύπου η αντιμετώπιση προκαλεί. Ο Αλέκος Θεωρούσε το κίνημα μοχλό της κοινωνικής αλλαγής και όχι τα κόμματα πί τις οργανώσεις του, παρότι αναγνώριζε το ρόλο τους, και γι' αυτό τα πολιτικά κριτήρια του και το σύνολο της ένταξής του διέθεταν την ευρυχωρία, την οπτική, την υπερβατικότητα και τη συνέπεια του «όλα για όλους, τίποτα για μας».

Η ενότητα ως τόπος αυτογνωσίας και ανασύνθεσης, δχι ως αναγκαίο κακό για την πολιτική επιβίωση.

Η προαναφερθείσα αντίληψη για το κίνημα και η μεγάλη πείρα του από πολλές εκδοχές της Αριστεράς, έκαναν τον Αλέκο έναν από τους αρτιότερους και πλέον αφοσιωμένους υποστηρικτές της ενότητας της Αριστεράς. Έχοντας επίγνωση των δυνατοτήτων, των δουλειών και των ορίων της υπαρ-

κτής Αριστεράς ουδέποτε πίστεψε στη γραμμική και αθροιστική πορεία ένωσής της. Ταυτόχρονα, όμως, κατανοώντας ότι στην κοινωνική ιστορία δεν υπάρχουν παρθενογενέσεις και γνωρίζοντας ότι κανένα υποκείμενο δεν [μπορεί να] διαθέτει καθαυτό σχέδιο και υλικούς δρους υπέρβασης του καπιταλισμού, υιοθέτησε τη στρατηγική (και όχι την τακτική) της ενότητας, πρωτίστως ως αναγκαίου περιβάλλοντος για να αλλάξει η Αριστερά. Ο Αλέκος βεβαίως πίστευε ότι η ενότητα της Αριστεράς μπορεί να αποτελέσει κρίσιμο όπλο των «από κάτω» στην επίθεση που δέχονται, αλλά γνώριζε και το διακίρυπτε σε όλους τους τόνους ότι η Αριστερά για να μπορέσει να ανταποκριθεί και σε αυτό το καθήκον πρέπει να αλλάξει μέσα από τις διαδικασίες που εξασφαλίζουν τη συνύπαρξη, η αλληλεπίδραση και η αυτογνωσία και όχι η περιχαράκωση, η αυτάρκεια και ο ξερολισμός.

Ο αριστερός πρέπει να είναι συνεπής, αλλά όχι δογματικός, κοινωνικός, αλλά όχι ευθυγραμμισμένος, αντικομφορμιστής και καθόλου επίσημος.

Ο Αλέκος είχε «κανονική» ζωή (οικογένεια, δουλειά, ωράριο κ. λπ.) αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι για να είναι κανείς αφοσιωμένος αριστερός δεν χρειά-

Ζεταί να είναι ούτε επαγγελματικό στέλεχος, ούτε εργένης, ούτε «όπου γη και πατρίς». Προφανώς, σε αυτό έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο ότι ήταν με τη Μυρτώ, ωστόσο αυτή την παρατήρηση δεν την κάνω τόσο για τον Αλέκο όσο για εμάς τους υπόλοιπους. Τελικά, επειδή είμαστε κυρίως αυτό που κάνουμε και όχι αυτό που θεωρούμε ότι είμαστε, νομίζω ότι στη ζωή του αριστερού πρέπει να συμπυκνώνονται (όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό) οι βασικές αξίες και προτάγματα του στόχου του, δηλαδή της κοινωνικής απελευθέρωσης: η ανιδιοτέλεια, η ολιγάρκεια, η αλληλεγγύη, η θετική προδιάθεση για τους ανθρώπους, η περιφρόνηση σε εξουσίες και εξουσιαστικούς ρόλους, η ανοχή απέναντι στο διαφορετικό, η αυτογνωσία και ο ουσιαστικός σεβασμός του άλλου κ.λπ. Ισως αυτά να φαίνονται κάπως «μη πολιτικά» και «χριστιανικά», ωστόσο η ιστορία της Αριστεράς και των αριστερών δείχνει ότι χωρίς αυτά παραπλανώμενα ανάμεσα σε καρικατούρες και τερατώματα.

Διστυχός, Αλέκο μου, δεν πρόλαβα να στα πω (αν και δεν θα το έπαιρνες πάνω σου...), «επ' ευκαιρίω», όμως, ας τα πούμε μήπως και γίνουμε καλύτεροι...